

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaka

«Bir horoz yumurtladı,»
— Gazeteler —

MacMillan — Aaaa... Kıyamet alâmeti !...

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK
Mevduat Müd.
Y.No.2

Ankara, 1 Şubat 1963

001068

Tasarruf Sahiplerine
T ü r k i y e

1963 yılında da en fazla ikramiye veren banka, Türkiye İş Bankasıdır.

50 000 talihli tam 10 MİLYON lira tutarında ikramiye kazanacak. İş Bankasında mutlaka bir hesap açtırınız. Kazanma şansınızı artırmak için bütün tasarruflarınızı Bankamıza yatırınız.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük

VV/EA

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramîs Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmî Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimî 20 li-

ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 - Sayı : 80

7 Şubat 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

AKBABA

Ona yakışmazdı!

27 Mayıs'tan önceki memleket manzarasını düşünüyor musunuz hiç?.. İnönü, daha evnin kapısından çıkarken alkış başlıyordu. Taaaaa dönünceye kadar. Kızılardan mı geçti? Coşkun bir kalabalık hemen etrafını sarıyordu:

— Ya ya ya... Şa şa şa... İsmet Paşa çok yaşa!..

Taksiye mi bindi?.. Bin beşyüz kiloluk arabanın tekerlekleri havada dönüyordu:

— Ya ya ya... Şa şa şa... İsmet Paşa çok yaşa!..

Stadyoma mı gitti?.. Nerdeyse takımların onbirleri bile maçı bırakıp alkış tutacaklardı:

— Ya ya ya... Şa şa şa... İsmet Paşa çok yaşa!..

Aradan üç yıl geçmedi henüz Bakıyorum: Sokak, o coşkun, o pasasına sevdalı sokak dargın.

Bakıyorum: Kalemler, o serdengeçti kalemler İnönü'ye küskün.

Bakıyorum: Memur, her gece rüyasında kendisini elinden tutan, ayağa kaldıran, yanağını okşayan, acısını dağıtan İnönü'ye kırgın.

Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum da parmağım ağzımda kalıyor: Falih Rıfkı Atay bile ona küs... Ya-

kup Kadri Karaosmanoğlu bile ona küs... Kendi partisi bile nice yetişkin değerleriyle ona küs... Eski Bakanları, eski mebusları, eski çile ortakları ona küs...

Ne yalan söyleyim, ona:

«Bir dağ başısın, ak saçın alnında bulutlar»

«Çizmenle çizilmiştir, aşılmaz bu hudutlar»

Diye gönlünden mısralar devşiren ben bile küsum!

Neden böyle oldu, niçin böyle oldu, ne yaptı bize bu saçının her teli bir vatan hizmetinde ağarmış sevgili?..

Galiba sezer gibi, bulur gibi, anlar gibi oluyorum suçunu... Galiba o bize kendisinden umduklarımızı vermedi... Galiba o bizi kendisinden beklediklerimize kavuşturmadı.. Galiba.. galiba...

Neydi bizim ondan umduklarımız?.. Neydi bizim ondan beklediklerimiz?.. İnsan gücünü aşan şeyler mi?.. Bu toprağın, bu iklimin veremeyeceği nimetler mi?..

Yook... O alkışlar, o yaşalar için de kanatlanan adamdan bir şey istiyorduk: Seçimleri kazanmasını...

Bu bir şey, onun bize veremeyeceği şey değildi ve bu bir şey, umduğumuz, istediğimiz her şeydi!

İşte sayın C.H.P. lideri bunu vermedi bize!..

Seçim günü, sandık başına gelen İnönü, on yılda biriktirdiği sevgiyi, güveni, inancı kaybetmiş, sanki 1950 nî İnönü'sü olmuştu.

Şimdi, milletçe onun acısını çekiyoruz. Ne içerde huzuru sağlayabildik, ne dışarda itibarı... Gazete sayfalarında: «Jüpiter mi? Polaris mi?» diye yarınki savaşın mucize silâhları tartışılırken, birkaç kar topu altımızı üstümüze getirmeğe yetti bile!

Aklın, bilginin, ama hepsinden önce, parti yatırımından uzak bir vata-severliğin yardımını bekleyen meseleler, meseleler, meseleler memleketiyiz.

Bu meseleleri, meclisinde gündeliklerin kesileceği tehdidiyle çoğunluk sağlanan bir siyasi kadro ne düşünebilir, ne başarabilir.

İşte benim Sayın İnönü'ye bütün küskünlüğüm. Sanırım herkesinki de bu...

Demokrat partinin ipten kopmuş cesedine yenilmek ona yakışmazdı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gümüşpala A.P. içinde temizliğe giriyor. (Gazeteler)

Gümüşpala — Bu ne kir be.. Galiba 1950 denberi, su, sabun yüzü görmemişsin!

RAMAZAN ve İFTARLAR

REFİ' CEVAD ULUNAY

SÜKÜR kavuşturana:

On bir ayın sultanı geldi. Artık tarihe karışan eski virde Ramazanı, Asfaltından masraf düzmekle karşıladık. O zaman Ramazan gündüz uymak, gece de imsâk topuna kadar yemektir, fakat bir ay İstanbul'da bir gece hayatı olurdu ki, bugün ondan ancak maziye ait bir hâtırâ olarak bahsedebiliyoruz.

Ramazanda vükelâ konaklarının, zengin evlerinin kapıları ağzına kadar açıldı. İftar zamanı istediğin yalya, konağa, köşke gir...

— Kimsin? Nesin?

Diyyen yok. Temiz pâk uşaklar:

— Buyurun.

Derler, yol gösterirler. Paşanın, beyefendinin, efendi hazretlerinin huzuruna götürürler. Koca salon çepeçevre mısafir dolu. Konak sahibini bir etekleme temennâhî ile selâmladıktan sonra, boş bir yere otururlar.

Herkesin elinde doksan dekuzlu tesbihler... Yüzlerde bazan samîmî, bazan da yapma bir huşî.

Salondaki boy saati on ikiye yaklaşıyor.

— Buyurun sofraya.

Herkes kalkar, yemek odasına geçilir, sofraya oturulur. Her mısafirin önünde ufak tabaklarda siyah ve yeşil zeytin, kaşar ve beyaz peynir, suçuk, pastırma, birkaç türlü reçel, Çakmakçılar yokuşunun kazan yağlısı, Hasanbâsa fırınının kandi dil çöreği, pide, ekmek.

Top patlar. Evvelâ bir zevtinle oruç bozulur, ondan sonra iftarıyeye girilir. Uşaklar, dumanı tüten çorba kâselerini getirirler. Nüktedanlar:

Kana kuvvet, göze fer, batna cilâdır çorba!

Mısır ile bir kaside savururlar. Fakat çorbadâ fazla gitmeğe gelmez. Arkadan kaz, tavu, hindi kıymasıyla yapılmış Enderun yumurtası gelece, onu kebap, yahni takip edecek. Saçyağı, zeytinyağı, zerzavata

çokluk iltifat edilmez. Börfek var, tatlı var.

Müşir, Deli Fuat Paşanın konağında iftar ediliyor, İstanbul en büyük nüktedanlarından Muhsin bey merhumun da bulunduğu sofraya bizzat paşa ri-yaset ediyor.

Ne olmuş, hükümdarla arasın-da bir şey mi geçmiş? Paşa sinirli... Ortaya çorba gelir, eski Türk an'anesi gereğince evvelâ paşaya takdim edilir. Fuat paşa, çorbadan tadar:

— Bu ne? der, bu ne biçim çorba?.. Alın götürün bu çorbayı. Aşçı olacak terese verin de o yesin!

Misafirler, çorbanın gidişini yutkuna yutkuna seyrederek.

Arkadan nar gibi kızarmış hindi gelir. Paşa bir lokma alır almaz gürlür:

— Bu nasıl hindi bu? Herif ömründe hindi kızartması görmemiş mi? Alın bu hindiyl de kendini aşçı zanneden kerataya verin, o yesin!

Hindi de misk gibi rayihalar savurarak gider. Ondan sonra dolmalar, börekler, tatlılar hep küfürle karışık «Aşçı yesin!» emri ile gider, nihayet pilâv gelir. Paşa pilâvı tatmadan hemen Muhsin bey kalkar, paşayı ctekler:

— Efendimiz! der, bütün vemekleri aşçı bendenize verdiniz. Şu naçiz pilâvı da kuluza ihsan buyurunuz. Zira hepimizin açlıktan gözlerimiz kavardı. Yutkuna yutkuna hünnak olduk.

Bütün sofrâ, paşa da dahil kâhkahayı basar. Yemekler tek-rar gelir, iftara devam edilir.

Sofradan kalkılıp kahveler içildikten sonra, taam sahibine veda edilir. Paşa, bey, efendi, misafirin şahsına göre bir para hediyesinde bulunur, buna «Diş kirası» derler.

Yobazla bektaşî bir zengin'in iftar sofrasında bulunurlar. Yemekten sonra kahveler içilirken ev sahibi yobaza sorar:

— Hocam, işret eder misiniz?

— Aman efendim... O nasıl sual? katresini bilmem.

— Kadın, mahbup falan?

— Allah rûzî kılmasın!
— Kumar?
— İltmeğe bile tahammülüm yok!

Efendi Bektaşîye döner:

— Baba erenler, demleniyor musun?

— Eyvallah inanım ama, mangır yetişmiyor.

— Yorgan safası?

— Olmaz olur mu? Gözümde tütüyor!

— Ya kumar?

— Efendim, fakir, Allah affet-sin her menâhiyi irtî âp ederim!

Sıra dış kirasına gellir. Efendi yobaza bir gümüş çeyrek (beş kuruş) Bektaşîye de bir altın verir. Yobaz:

— Aman efendi hazretleri! der. Galiba bir yanlışlık oldu. Bendenize bir çeyrek, bu zındık herife de bir altın verdiniz. Nasıl olur?

Efendi:

— Yanlışlık yok, der, onun masrafı var: Rakı içiyor, kumar oynuyor, her şeyi yapıyor. Bunları karşılamak için para lâzım. Senin ise hiç bir masrafın yok. Sana 5 kuruş bile çok..

Ramazanda güllâç denilen tatlının mutena bir mevkii vardır. Kaymak veya bademle yapılan bu tatlıyı mutlaka evin hanımlarının, hanımefendilerinin yapmaları anane iktizasındandır.

Muhsin bey merhum, bir Ramazan günü Şeyhülislâm Cemaleddin efendiye gider. Ayrıca pehriz yemeği yiyen efendi Muhsin'e bir iltifat olmak üzere hususî sofrasına davet eder. Beraber iftar ederler. Tatlı olarak da ortaya güllâç gelir. Şeyhülislâm efendi:

— Muhsin bey, der, şu güllâç ne kadar hafif ve lâtif bir tatlıdır, değil mi?

Muhsin:

— Aman efendimiz, der, o camm baklavanın, vezirparnağının, kadingöbeğinin, cevizli saçaklı yassıkadayfın yanında bunun esamisi mi okunur?.. İçine badem konmuş, süte batırılmış, haminnemin başörtüsüne benzeyen şu mânasız şeyin nesini beğeniyorsunuz a devletlim?..

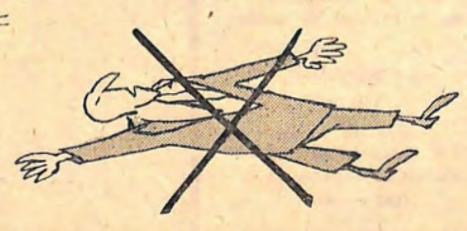
Su yok

İşık yok

Ekmek yok

Ve....

— Şoför!.. Şoför!.. diye haykırdı yordu orta yaşlı bir hanım. Bu ne biçim iş ayol?.. Türbe'den Sultanahmed'e iki saatte geldik! Hem bizim işimiz ne, bu tarafta? Otobüs Çağaloğlundan geçmiyecek miydi?.. Yolcular, şoförden önce cevap verdiler:

— Havaya bak, havaya!.. Bu havada Çağaloğlu mağaloğlu olur mu? Nereden yol bulursak oradan gideceğiz!..

— İyi ya niye gitmiyoruz evlâdım, otobüsün benzini mi bitti, ne oldu buna?..

— Zincir yok teyze, zincir!.. Gidemeyiz, öndeki arabaları görünüyor musun, bütün otobüsler kaldı!..

— Hay kalmaz olsunlar inşallah!.. Ne zinciriymiş bu yok olan, yok olur mu zincir?..

— Hiç zincir görmedin mi sen abla hanım?..

— Ayol görmez olur muyum?.. Bizim kızın her yanı zincir.. Kolvesi var zincir, hem de üstünde hangi ayda doğduğunu gösteren markalı zincir!.. Bileziği zincir, belkemer zincir, çantasının sapı zincir.. Herkesin bu kadar zinciri var da koskoca otobüsün yok mu? Nerdeyse akşam olacak, yirmibeş yıllık kocamdan boşatacaksınız beni.. Bu vaşıma geldim, eve gece karanlığında bir gün olsun gitmemişim!

Fakülteli bir genç kız yolcu atıldı:

— İyi ya teyze, rahata kavuşursun, bu yaştan sonra kocayı ne yapacaksın?..

Dışardaki tipinin şiddetine rağmen arabanın içindeki yolcular tatlı bir akşam neşesine bürünmüşlerdi. Orta yaşlı hanımın telâşi en sıkıntılı dudaklarda bile gülücükler belirtmişti.

— Aaaa!.. diye bağırdı kadın. Üstüme iyilik sağlık!.. Yaşımdan, kocamdan sana ne kızım?.. Beni sen mi doğurdun ki yaşımı bileceksin?.. Koca bul!.. Her yaşta, insanın canı çeker!.. Bu zamandan sonra kocayı ne yapacaksın ne demek?.. Ne yapacağımı herkesin içinde sana mı söyleyeceğim?..

Zincirsiz otobüsün yolcularının dudaklarındaki kahkahalar birbirleriyle zincirlenirken bir sarsıntı oldu.. Öndeki araba hafifçe ilerlemiş, arkasındaki de ona uyararak yarım metrelik bir ilerleme kaydetmişti..

İnmiş olan yolcuların bir kısmı arabanın açık kapısından tekrar içeri girdiler.

— Pu ne biçim pelediyedir daa? Ha kesuleyim ona!.. Ver pakalum piletçu parami penum, ineeğüm!.. Yolcular, biletçiye fırsat bırakmadılar:

— Paralar yandı Reis, kesilmiş biletlerin parası geri verilmez!..

— Yandı ne temek?.. Ya kitsun, ya paraları versun daa!..

Biletçi de gülerек lâfa karıştı:

— Hemşerim, dedi. Canın isterse bekle, istersen çek git!.. (Elindeki meşin çantayı göstererek) Buraya giren para bir daha çıkmaz!

— Hoooyyy talayım saa!.. Niçin çıkmazmış?.. Sen Kuçero misun? Tağ paşı mı purası?..

Şarklı olduğu şivesinden belli olan bir yolcu Koçero lâfını iştir itmez dayanamadı:

— Ula o biçim gonışma?.. Lâfına lâkirdina tîkat eyle!.. Geçeronun bugüne bugün şani vor, şerafeti vor!.. O elli guraşa tanazzü etmaz!.. Karadenizli yolcu cevap vermeden biletçi girdi yine araya:

— Koçeroya değil, Belediyeye, Hükûmete hakaret etti!.. Belediyeye soyguncu dedi.. Hemen bir zabıt tutalım da aklı başına gelsin! İstanbulda otobüse binmek Rizede hamsi yemeye benzemez!..

— Kimi tutaysın daa?.. Tenüzda palik mi tutaysın?.. Peletiyeye, hükûmete kim soyguncu tedi daa?..

— Sen dedin!..

— Temedum!..

— Dedin!..

— Temedum daa!.. Saa dedum saa!.. Yelken ağızlı, taka burinli, hamsi pakışlu piletçu, saa dedum saa!..

Onların münakaşası devam ederken otuzbeş-kırk yaşlarında, sonradan görme olduğu her halinden belli, iki dirhem, bir çekirdek bir hanım yolcu, şoföre seslendi:

— Daha ne kadar bekliyoceğiz kuzum?..

— Belli olmaz ki.. Karı görmüyoruz musun?.. Kayıyor tekerler.. Öndeki arabalar da üç saattir bekliyorlar burada..

— Zincirsiz yola çıkarsanız elbet kalırsınız.. Haliniz buydu ne diye yolcu alırsınız?.. Dün gece radvoya da dinlemediniz mi hiç? Bugün kar yağacağını, hem de arahksız yağa-

cağını bangır bangır söyledi!.. Niye zincirini takmadın?..

— Emir çıkmadı, emir!.. Şefe söyledim, şef de müdürü söyledi.. Fakat müdürün işi çokmuş, Sportoto kolonlarını dolduruyormuş, zincir emrini yazdırmıya zaman bulamadı, benim ne suçum var abla?..

— Otoları da, totoları da batsın e mi?.. Bari bir-iki plâk çal da sıkıntımız geçsin!..

— Olsa da çalsak!..

— Bak, kenardaki dolmuşlar çalışıyorlar!.. Hadi zincirin yok, pikabın da mı yok, sen ne biçim şoförün kuzum?..

— Belediye otobüslerinde pikap olmaz ablacığım, canın şarkı istiyorsa, dolmuşa bin!..

Biraz evvelki Koçero müdafii Şarklı yolcu, arka taraflarından seslendi:

— Yaho mezerliğe benziyi burası, gice oldi, garranlığ bastı. şu alâtişleri yandırın da birbirimizi görek!..

Bu sırada yandaki otomobillerin radyosu bilmem kaçınıcı haber bültenini okuyor ve Belediyenin şu tebliğini yayınlıyordu:

«Bütün Belediye vasıtaları zincir takmak suretiyle tâ sabahattan itibaren kara karşı gerekli tedbirleri almış olmalarına rağmen, özel vasıtalar zincir takmadığı için şehirde trafik aksamış ve vatandaşlar büyük güçlüklerle karşılaşmışlardır. Zincir takmayan vasıtalar şiddetle cezalandırılacaktır.»

Şemsi BELLİ

Kurtlar

Ankara çevresindeki dağlardan bir kurt sürüsü, tipi içinde şehre doğru iniyordu.

İhtiyar kurt arkalarından seslendi:

— Nereye gidiyorsunuz çocuklaaaar?..

— Açız... Başkente gidiyoruz babaaaa!..

Baba kurt, gözleri yaşlı, yalvardı:

— Aman dikkat edin çocuklar.. Kurtların eline düşerseniz post elden gider!

Müjde!

Evleneli sekiz ay olmuştu. Gençdiler, güzeldiler. Ama, oğlan işsizdi. Yalnız işsiz de değil, züğürttü de..

Bu yüzden kavga başlamıştı artık.

Nihayet bir akşam, delikanlı neşe içinde eve geldi, karısını belinden savurup havandırıdı:

— Müjde..

— Galiba bir iş buldun..

— Evet karıcığım.. Yarın çalışmaya başlayacağsın!

— Haniya tahviller alıyorum, Tasarruf Bonoları alıyorum!..

Haberler:

Mücahit Beşer hasta

Cumhuriyet'in sevimli sakallılarından Castro Mücahit namıyla maruf Mücahit Beşer son günlerde aşık olduğu kadınların sayısını unutmamıştır.

Haber aldığımıza göre, tanınmış bir profesörümüz tarafından muayene edilen Beşer, hafızayı beşer hastalığına yakalanmış olup, tedavi için yakında Diyarbakır'a gidecektir. Dostumuza şifalar dileriz.

Degas'nın eskizi

Ressam Zahir Güvemli bir dostunu ziyarete gitmişti. Duvarı bir nü eskizi gördü ve yüzünü buruşturarak: «Kimin bu berbat eskiz?» diyerek sordu. Dostu cevap verdi:

— Degas'nın.

Suzan Sözen

Son zamanlarda evinden dışarıya çıkmayan meşhuruur romancı Suzan Sözen'in hâmile olduğu anlaşılmıştır.

Yakınlarının ifadelerine nazaran, güzel romancımız, yeni bir romana hâmile olup, doğumu çok yakındır.

Yırlıtı

Arı Türkçede şiire «Yır» dendiği mâlumdur. Şair Edip Cansever bu kelimeyi üretmek yazdıklarına «Yırlıtı» demeye karar vermiştir.

Edip Cansever'in son yırlıtları bu yıl içinde kitap halinde yayınlanacaktır.

Gökçe-yazınınızın bu yırlıtı betiğiyle yeni bir gök-anlam kazanacağı kanısındayız.

DOSTLAR İÇİN:

Çetin Altan'a

Sözleri dinleyenin aklını karıştırır,
Şöförükten anlamaz, araba yarışırır.
Eli ayağı düğünü kağıt görmesin Çetin
Bir yandan veriştirir, bir yandan kırıştırır.

Ü. Y. OĞUZCAN

TIYATRO:

DİLEKÇE

Çetin Altan «Daha otomobilin borcu bitmedi.» diyor. Şu halde, yapacağı ufak tefek kazalarla bu parayı sigorta şirketine ödetemese daha birkaç piyes yazacak demektir. Ondan sonra efendim, ha ne diyordun? Sarhoş dostları arabasını söküp, parçalıyorlarmış.

Eeeee, kim dedi sana meşhuur ol diye?.. Büyük adamlardan hâtiira almak küçük adamların merakıdır!

Son piyesinin adı Dilekçe. Böyle dilekçe olur mu? Hani bunun 16 kurşukluk pulu? Hah şimdi tamam, ver odacıya Müdüre imzalatın, kalemle götürsün. Sen bugün git, yarın gel!

Şaka bir yana Dilekçe hiç de dışardaki havaya göre değil İnşallah iyi hasılat yapar da çocuk borcunu bir an evvel öder. Müfit Kiper'in sahneye koyuşu ustaca. O ne koyuş? Turgut Atalay'ın dekorları tek kelimeyle non-figüratif. Biraz da optortünist.

Gelelim oyunculara: Gülistan Güzey'i ötedenberi beğenirim. Güzel

Gülistan Güzey

kadındır maşallah. Yalnız biraz şişmandır. Bu kıza hamur işi yemekleri yasak etmeli. Muhsin Ertuğrul'un nazarı dikkatini çekmeyi vazife bilirim. Oyunun en başarılı oyuncuları alfabetik sırayla şunlar: Fatma ANDAÇ Muhip ARCIMAN, Atif AVCI, Saltuk KAPLANGI, Kadri ÖGELMAN, Abdurrahman PALAY, Necdet YAKIN. Zaten bunlardan başka oyuncu da yok.

Hepsini candan tebrik ederken, gösterdikleri üstün başarıdan dolayı yakın bir gelecekte maaşlarına zam yapılacağını müjdelirim.

Model: 1963

Ellerini sevsinler

«Utrillo
Lütfen karşıma gelip otur
Resmini yap ellerimin»

Ali Teoman

(Varlık Yılığ 1963)

Estağfurullah

«Bir dolmuştan inerken
Dökülüveren dudaklarımızdan
Ne güzel
Müsaade eder misiniz
Mersi»

G. Çiğizoğlu

(Varlık Yılığ 1963)

Aman ateş etme sakın!

«Yalnız bir mısra mıyım ıslanıyorum.
Bir revolver romanımı tamamlayıyor»

Atilla İlhan

(T. E. B. Yılığ 1963)

Gidiş o gidiş

«Yaşı yetti
Bıyığı bitti
Okundu künyesi
Gitti davulsuz zurnasız.»

Rifat Ilgaz

(M. Fuat'ın Seçtikleri)

Aman, ağlama!

«Üstelik senin için bir de ağlıyacağım.»

İlhan Geçer

(Varlık Yılığ 1963)

Uyu yavrum

uyanacak günler var!

«Kar mı yağdı, alıştıklarımız mı? Şurda konuşurken ne çok uyumuşum»

Gülten Akın

(M. Fuat'ın Seçtikleri)

BEHÇET NEMAL

Behçet Nema 1908 de Erzincanda doğmuştur. Doğduğu günlerde küçük Behçetin kakasını gören annesi, büyüdüğü zaman onun ne mal olacağını anlamış ve durumu Şaban Hâmi beye müjdelemiştir. Böyle bir evlâda sahip olmaktan ziyadesiyle gurur duyan Şaban Hâmi beyin, o günden sonra oğlunu Behçet Ne Mal diyerek çağırmağa başladığı rivâyet olunur. Behçet Ne Mal, çocukluğundanberi çok iyi ağladığı ve dinleyenleri de ağlattığı için, büyüyünce Ağlar soyadını almıştır.

Esas mesleği olan Maden Mühendisliğiyle fazlaca iştiğal etmeyen Ağlar, bir zaman mebusluğu kendine meslek edindi. Mebusluğu esnasında çektiği nutuklar kendisine yaygın bir şöhrat sağlamıştır.

Son zamanlarda öğretmenlik, yayın müşavirliği yapmakta, bir yandan da İstanbul Radyosunda şiirlerini okuduğu ozanları katletmektedir. Müşarümileyti bu güne dek bir çok eve girip çıkmış, fakat dünya evine henüz girmemiştir.

1932 yılında yayınlanan Hangi Yaştan Kopan Çığ ile 1933 yılında yayınlanan Burda Bir Kulp Çarpyor adlı iki şiir kitabı ve bir kaç piyesi vardır. Bu güne

Şair B. Nema

kadar yazmış olduğu şiirlerde -Ey- kelimesini 1.785.875 defa kullanan Behçet Ne Mal'ın Yurt Güzellemesi adlı şiirinden bir parçayı sunuyoruz:

«Ey kauçuk sütyenler, ey yırtmaçlı fiistanlar
Ey hıyarlar, danalar, ey kabaklar, bostanlar
Ey Aliler, Hüsmanlar, Mestanlar diyarı hey!

Ey eğlence yerleri barlar, kervansaraylar
Ey beni kalaylıyan kalaycılar kalaylar
Ey en garip kişiler olaylar diyarı hey!

Ey sülâlece toklar ve ey dalma açlar
Elime doladığım ey o ipekten saçlar
İletler hastalıklar ilâçlar diyarı hey!

Ey hergün yıkanmayı gerektiren rüyalar
Ey Abdülhak Hâmidler ve ey Halit Ziyalar
Ey yalanlar, düzenler rüyalar diyarı hey!

Kız gibi oğlanların oğlan gibi kızların
Ey güzel işvelerin ey çekilir nazların
Ey Nema olanların, bizlerin diyarı hey!

Behçet Nema

Devamsızlık...

Gazeteciler de işlerinin başında o-lacaklarına, milletvekilleri gibi Galatasaray - Milân maçında olsalardı, parlâmentonun o günkü toplantısı için flâma gibi manşetler çekerdiler ha!.. «Mecliste en göze çarpan devamsızlık» veya «Ekseriyeti Mecliste değil, maçta bulursunuz!» diye... Ancak günahsız olanların ilk taşı atabileceğine göre (büyük söz-dür bu), çekmediler o manşetleri, ve milletvekillerin prestijlerini silkelemediler o gün!.. Maçtan arta kalan milletvekilleri, Kâzım Orbayı yakalamak için teşebbüse geçmişlerdi. Yakalayıp geçmiş olsun diyeceklerdi. Biraz «açıklık» görürlerse, kırk dört senelik hayat arkadaşından neden ayrıldığını deşmek istiyceklerdi. Ağır adamdı Orbay. «Açıklık» vermezdi öyle. Vereceği cevap emirden de keskin bir rica olablirdi ancak: «Rica ederim beyler, özel meselelere saptırmayım... Kendimi ermiş ilân edeceğim, ve siz bir *ermişin* Ankara mektubunu okuyacaksınız: Netekim öyle demiş. Ben de oh olsun derim!.. Fuad Sirmen'le Osman Bölükbaşı'nın acı tatlı «gönül yârelerini» az mı deşmişlerdi.

Bu vesileyle şunu söyleyeyim: Gönül yâreleri Osman Bölükbaşı'na çok fena, Fuad Sirmen'e pek iyi tesir etmiş. Osman Bölükbaşı yarım Osman Bölükbaşı kalmış cüssece, Sirmen bir gevşemiş, dünyayla bir barışmış, bir güllüklü olmuş, görmeyin. Demek ki onu keskinleştirip, herkese «Ne mağrur» dedirten şey yalnızlıkmış...

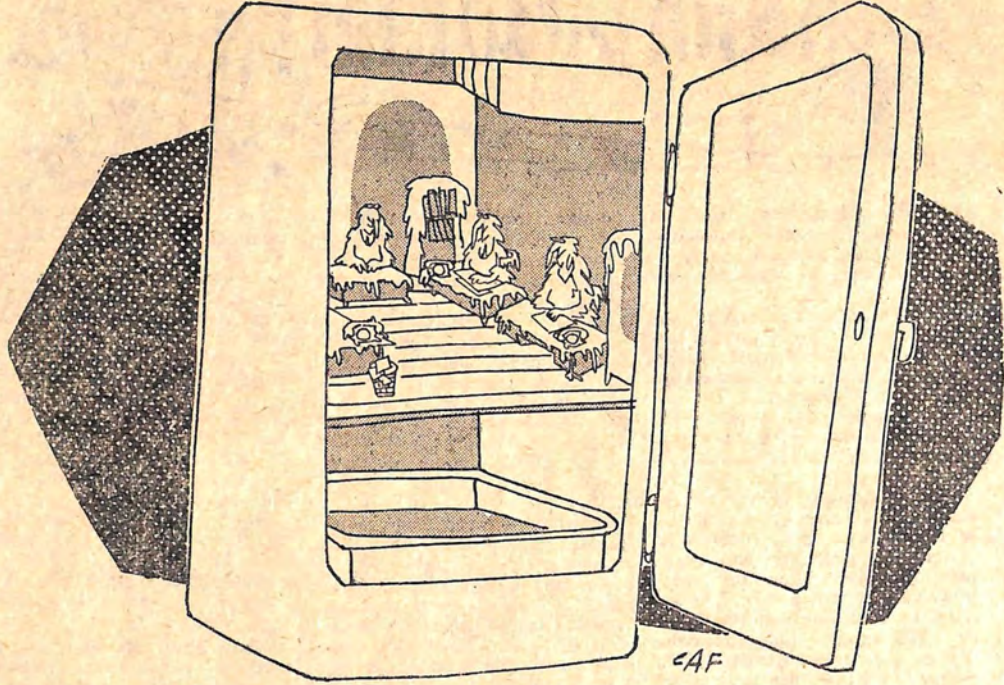
Oyun :

İnönü'yü sordum. Herkes pek doluydu galiba:

— «Şey»... dediler, «kiminle oynayayım diye düşünmekte. Korkarız oynayacak kimse kalmıyacak da, kendi kendisiyle oynamaya başlayacak...»

Başladı bile, farkında değil misiniz?.. Çoktaan!..

Bazı dairelerde kaloriferler yanmıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Devrilmezlik :

Galatasaray - Milâno maçı günü gördüklerimden biri Alican... Uzak-tan... Zaten artık yaklaşılmıyor kendisine. Seçim öncesi Alican'ı hatırlıyorum... önce... Sonra, Meclisteki ufak bir azınlığın lideri Alican'ı hatırlıyorum... Kendi kendime soruyorum: «Bu adamda ne değişti?» diye... Değişen şu... Buldum: Genel tutumuna bir «devrilmezlik» gelmiş. Tanrı korusun. Ben «devrilmezlik» havasından çok kuşkulanıyım da... Pek çok «devrimlerin» arifesinde insana o haller gelir!.. Etrafında hayranlar fısıldaşyor: «İnönü, Alican'ın istediğinden çıkmaz. Çünkü İnönü, Alican'ın muhalefete geçmesini istemez. Alican'ın muhalefetine çok müthiş olacağını bilir İnönü!»

Humm ... İnönü'nün neyi bilip neyi bilmediğini şimdiyedek kestiremedim. Bildiğim, profesyonel dalkavukların nice transferler neticesinde, Alican dostumuzun etrafını sarmaya ve iyi «çalışmağa» başladıklarıdır!

Fakat!..

Verdiğini geri alan iki heceli bir lâftır bu... Fakat...

Meclis koridorlarında, milletvekilleri bir türlü bulamadıkları Orbay'dan bahis açıyorlar bir türlü kapamıyorlardı:

— «Fakat ne adamdır ne adam...»
Burdaki «fakat» neyi geri alıyor ki?..

— «... Fakat yüzbaşıyken çok yakışıklıydı...»

Bu «fakat» da neyi geri alıyordu ki?..

Haklısın :

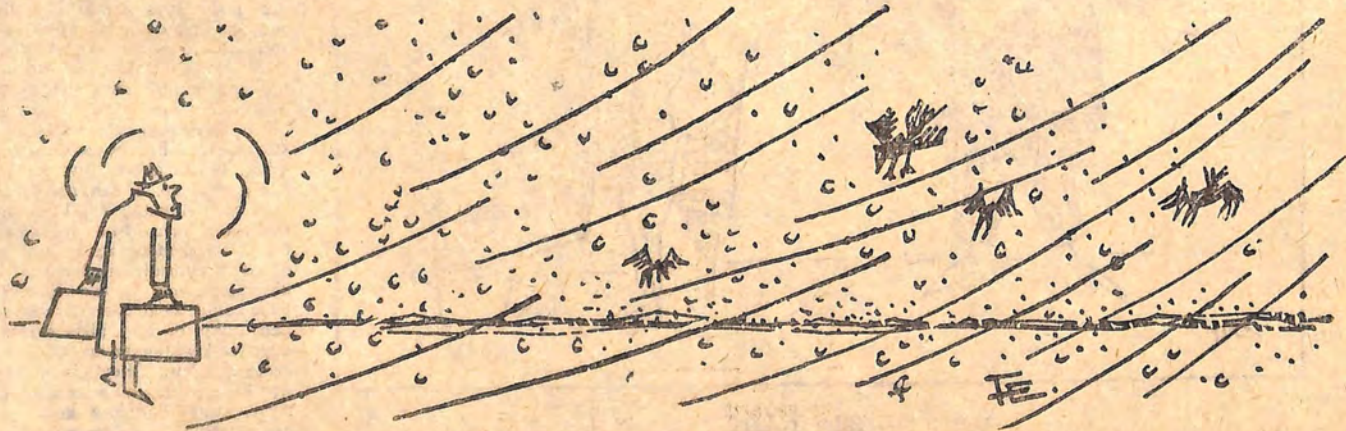
Kıyıp «üç kâğıtçılık» yapmakla meşgul diyorlar Kemal Satır için. Yapmıyor zavallı. Bütün muhataplarının haklı olduklarına inançlı yalnız. Büyük inanç ve müsamaha fel-sefesine varmış. Kiminle konuşursa «Haklısınız» dediği duyuluyor. Karşısına Gülek çıksa gene böyle diyecek. Üç kâğıtçılık bunun neresinde ki?..

Gümleme!..

Biraz önce sevgili okurlarım, Tarım Bakanlığının katılığının önünden geçiyordum. Bir zat sarktı katılığının kapısından, karlara bir paket fırlatmak'çin. Paket kara değince, nemli nemli gümledi sonra kırılmış bir kâlb gibi bir cam «nâzikten» inledi. Zat, işe yaramıyan bir ampulu kış kıyamette emekliye ayırmıştı...

O kadar önemli değildi olay. Önemli olan ordan geçen üçbeş kişinin tepkisiydi. Sıçradılar. Hayıra yordular. «Hayırdan» ne geleceğini pek bilmediklerinden korkulu gözlemleri bakanlıktan ayırmadılar saniyelerce... Patlamanın bu ufağı bütün gün içimde izini sürdü. Allah büyüğünden korusun demeğe... kiminln gönlü varıyor mu ki?.. Benim, bana pek sormayın!..

Nimet ARZIK

— Allah Allah! Hatırladığıma göre buralarda bir İstanbul olacaktı!..

Sen Kim Pilâv Kim!

Rifat Ilgaz

GARDİYAN Mehmet, ikisini de itiverdi koğuşun kapısından içeri. Nasıl da benziyorlardı birbirlerine. Aynı boyunduruğun malı gibiydiler.

Koğuşun ayakcısı, bahşış için yapılmış kepçeyle, Dayı Rasimden kaş göz bekliyordu. Ama Çakır Rasim bir bakışta anlayıvermişti bu kılıkuyruklarda iş olmadığını:

«Koy kepçeyi yerine!» dedi, «Sende varsa onlara ver! Canlarını mı alacaksın? Bu hırboların ikisi de birbirinden tırlı!»

Kapı altında sıfır numaraya vurulmuşta kafaları. Urbarları buruş buruştu. Belydi işte... Hamamcıya uçlanacak mangırları olsa, böyle tencereye düşmüş siçana mı dönerlerdi. Verirler beş on kuruş... Urbarlarını ne etivde kavurttururlar, ne de soğuk suyun altına girerlerdi. Dıpdırı düşerlerdi koğuşun içeri... Sonra, bol parası olan adamın ne işi vardı ikinci koğuşta. Beşinci koğuşun suyu mu çıkmıştı. Meydancı Çakır Rasim:

«Ulan!» dedi, «Geçin şöyle. Hep bu baş gardiyanın başının altından bütün bu dalgalar. Yağı sızdırılacak ne kadar mangırlı adam varsa, doğru beşinci koğuşa... Bütün keltenez, kırtipil Âdem babalar da hep benim başıma!.. Ulan söyle bakalım, adın ne senin?»

Daha kabacası şöyle bir silkindi: «Benim mi?» der gibilerden... Askerlik yapmışa da benziyordu. Topuklarını yanyana getirdi. Sonra karşısındakinin rütbe sahibi olmadığını anlayınca kendiliğinden rahata geçiverdi. Üstelik ellerini de arkasına attı. Çakır Rasim:

«Ulan sana söylüyorum!» dedi, «Adın ne senin? Dilini mi yuttun?»

«Benim mi?» dedi, «Âdem Yalçın!»

«Yalçın ha!.. Yalçın!.. Bokun adını bâdi sabâ koymuşlar... Yalçın demek!.. Söyle bakalım, camiden

tuttular getirdiler seni, değil mi? Sen de iftiraya uğradın bütün omuzdaşlar gibi...»

«Aksu vapurundan getirdiler. Karadeniz postası...»

«Anladım. Zonguldaktan bindin vapura tabii... Sövsüçlülükten ense lendin!.. Vapurda mı piyastos oldun, çıkarken mi?»

İşin saklıyacak yanı kalmamıştı. Başını önüne eğdi:

«Karada!» dedi. «Ama sövüşü vapurun ambarında yaptın? Pekiii, enayi ne zaman yandı?»

«Enayinin uyandığı falan yoktu... Önceden beni piyastos ettiler. Sonra enayi çıktı ortaya...»

«Vastada olduğu içim, ondört ay yersin!.. Aldırma... yedi ay sağına yatarsın, yedi ay soluna... Ceza dediğin nedir ki... Tavuk gibi yersin ondört ayı... Bir daha gözünü aç! Tomarı üzerinde taşıma!.. Sen anlat bakalım! Adın ne senin?»

«Adım Arif!»

«Sevsinler!.. Arifmiş adı! Sabıkan?»

«Buyur?»

«Çok toy bir şeye benziyordun. Sabıkan diyorun, sabıkan var mı?»

«Hiç bir şeyim yok. Kör mangırım bile kalmadı cebimde!..»

Çakır Rasim hafiften güldü: «Onu anladık!» dedi. «Yani demek istiyorum ki, eskiye benzemiyorsun!»

«Anlamadım!»

«Parmak izin... Parmak izin var mı Müdüriyette?»

«Aldılar buraya gelirken...»

«Tamam!.. Yenisin demek. E, anlat bakalım, nasıl oldu bu iş?»

«Hangi iş?»

«Buraya neden düştün anlat camim.»

«Babam on beş sene yiyince kan

gütmeden, analığım dedi ki... Al şu parayı dedi, tut İstanbulu yolunu.

Kahırsan memlekette seni de ziyan zebil ederler. Atladım Karasu vapuruna. Onbeş gün oluyor nerde ise... Ayak basalı şu İstanbul'a... On beş gündür yol parasından ne artı ise kenarından köşesinden yedim bitirdim. Bizim köylüleri aradım Mecidiyeköyü taraflarında. İnşaata gitmişler Boğaziçine... Boğaziçi nere? Ne kadar yeni yapılan apartman varsa doluştım birem birem... Ara ki bulasın bizim hemşehrileri.

Kambur Şemsi lâfa karıştı: «Geceleri nerde kalıyordun?»

Yutulmaz Recep: «Hıh!» dedi, «Seninki de lâf mı be! Nerede kalacak Park otcide!»

Cin Ali: «Boğaziçinde sürttüğüne göre, Ayıldız otelinde kalmış olacak. Ya da Mehtap palasta!..»

«Yani bizim otcide!» diye lâfa karışacak oldu Âdem babalardan biri. Çakır Rasim çatı kaşlarını: «Sen sus ulan!» dedi, «Sana yıldı bir düşer konuşmak. Tut çeneni hırbo!»

Arifin kulak astığı yoktu takılanlara:

«Top sahasında yatıyordum, Beşiktaşın oralarında...» diye devam etti.

Cin Ali: «Yani Toto palasta!»

Rasim, konuyu toparlamak için: «Mangır da suyunu çekti tabii!» dedi.

«Param azaldıkça açılara da giremez oldum. Hemşerileri bulamayınca başladım iş aramağa. İş nerdece... Baval taşıyayım dedim, üzerime yürüdüler köprüde. Çıraklık yapayım dedim. Kimin kimsen varsa getir de görelim, dediler. Son paramla bir ekmeğe aldım. Üç günü bu ekmeğe geçirdim. İki günde aç dolaştım. Açıktan gözlerim kararınca ne olursa olsun diye girdim bir lokantaya.

«Tamam!» dedi, meydancı Rasim, «Böyle olacak işte! Kılına bile do-

kunamazlar. Hâkim var memleket-te!»

Arif yine boynunu büktü: «Dokundular ağabey!» dedi, «Hiç bakmadılar gözümün yaşına. Vurdular kelepçeyi!»

Çakır Rasim diretiyordu: «Vuramazlar!..»

Felek Nuri: «Neden vuramazlarmış, gazetecilerin profesörlerine bile vuruyorlar!» dedi.

«Hayır, bir yanlışlık olacak bunda... Vuramazlar... Kim vurabilir!»

Arif daha da büktü boynunu: «Vurdular!» dedi, «Sonra atıldılar içeri!»

«Hayır, atamazlar, kanun var!..»

Arif, şaşkın şaşkın bakıyordu meydancı Rasime:

«Atınar işte!» dedi yavaştan...

«Bir yanlışlık var bunda!.. Atamazlar... Nasıl atarlarmış! Sen baştan anlat! Girdin lokantaya... Garson geldi!..»

«Garson geldi. Ver bir kuru fasulye!» dedim, verdi. Bir çeyrek ekmeğe yedim bitirdim!»

Rasim sert sert sordu: «Doydun mu?» dedi.

«Doymadım ağabey!»

«E, sonra?»

«Ver bir kuru daha dedim!..»

«Aferin be!.. Güzel, çok güzel!.. Ona da yumuldun. Gene doymadın değil mi?»

«Doymadım!»

«Nasil doyarsın!.. Beş gündür bir tek kuru ekmeğe... E sonra... Çağır-dın garsonu...»

«Garson zaten başımda bekliyordu. Ağabey dedim, ver bir pilâv!..»

Meydancı Rasim fırladı yerinden: «Neeeee!..» dedi, «Pilâv mı?.. Pilâv istedin ha!..»

Arif, suçlu suçlu cevap verdi: «Pilâv!..»

«Aptal!.. Pilâv istenir mi orda be!.. Yıkıl karşımdan sersem!.. Pilâv ha!.. Hâkim assa seni yeridir!.. Salak herif!.. Sonra?»

«Garson sordu, üstüne kurufasulye koyayım mı dedi. Ben kuru istemez dedim, biraz nohut koy!»

«Ne dedin, ne dedin?.. Üstüne nohut mu koy dedin?.. Ne halt ettin be!.. Kafasız herif! Sonra?»

«Bir çeyrek ekmeğe pilâvı da yiyince karnım doyar gibi olmuştu. Kalktım ayağa. Garsonlara, kardeşlerim dedim. Bakmayın kusura. Metelik param yok dedim. Ne yapacaksanız yapın! İsterseniz buluşuk yıkatin bana!.. Tuttukları gibi, verdiler beni polise... Oradan doğru suçüstü mahkemesine!»

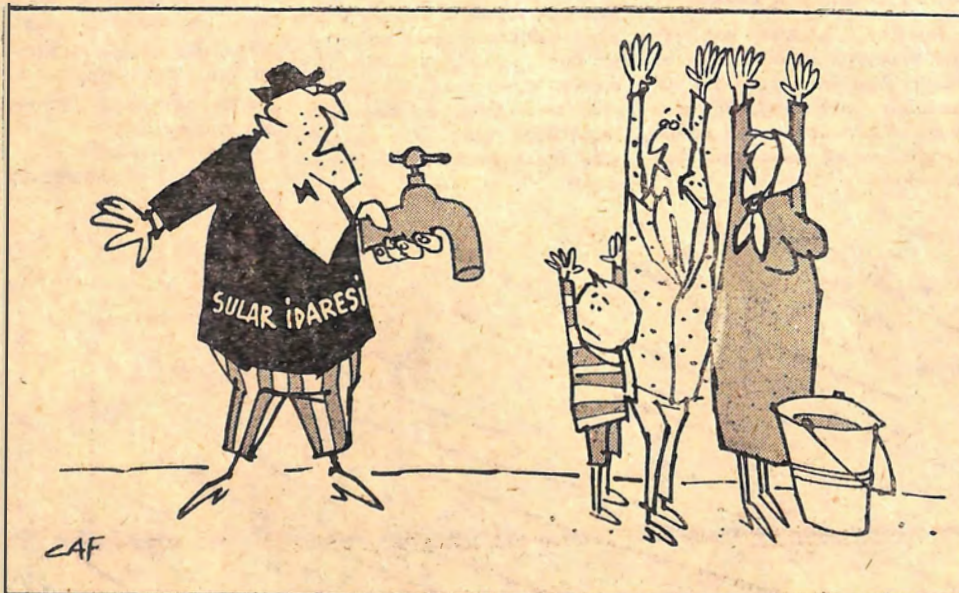
«İki ay verdi hâkim değil mi, kafadan!..»

«İki ay verdi!»

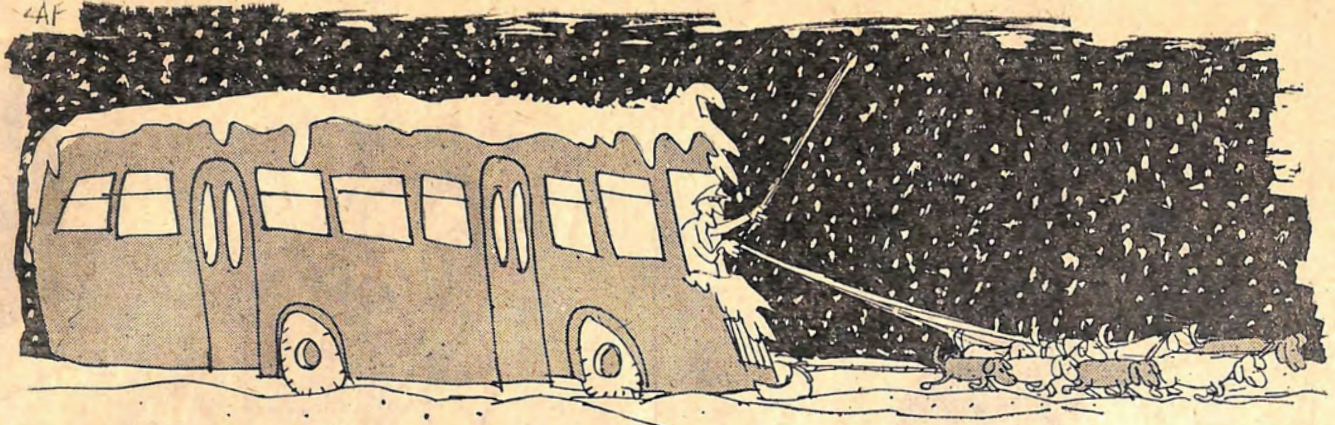
«Verir tabii!.. Ben olsam en azdan altı ayı dayardım gözüne!.. Açıktan iflâhın kesilmiş, tutuyorsun pilâv istiyorsun ha! Yetmiyor muş gibi bir de nohut koyduruyorsun üstüne. Hele zibidiye bak sen!.. Oldu olacak, bir de komposto söyleseydin bari!.. Bir kuru istedin, mecburi!.. Hır kuru daha, o da mecburi!.. Doymadın değil mi, söyle bir kuru daha!.. Bir çeyrek de ekmeğe.

Yook, hayır!.. Sen tut, bir pilâv iste garsondan. Bunun neresi mecburi be!.. Anladık, bir kuru mecburi!.. Bir kuru daha... O da mecburi!.. Beş gündür açsın, bir kuru daha! Mecburinin mecburisi... Hâkim ağzını açıp bir tek kelime söylerse cümle âlem tükürsün yüzüne!

Sen tutup da bir pilâv söylersen düpedüz keyfi olmaz mı bu!.. Bir de üzerine nohut... Keyfinin keyfisi!.. Aç köpek!.. Açıktan imanın gevriyor. Kurnı dururken keyfi pilâv neyine senin!.. Sen kim, pilâv kim?»

— Eller yukarı!

YAZISIZ

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. Yeşilimtrak metre kısa dalgadan Ankara, menekşe moru uzun dalga-dan İstanbul Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki konserimizin sürpriz sanatçısı, meşhuuuuuur, çok meşhuur romancılarımızdan; meşhuuuuuur, çok meşhuuuur Psiko-siyasî hâtunlarımızdan Suzan Sözen!..

Bundan bir süre önce Kervansaray salonlarında eski milletvekillerinden şöhretini yitirmiş, gençliğini bitirmiş bir Demokratza-denin ilgisi ve bilgisi tahtında memleketimiz-zin siyasi aşk hayatına geçecek hikâyelerin önsözünü yaşıyan Suzan Sözen, aynı ka-zazede ve cezazedenin yepyeni bir teklifine yepyeni bir türkû ile cevap veriyor:

Kar yağıyor yağıyor,
Abamı giyeceğim.
Ben Rıfata varıp da
Baba mı diyeceğim?

Kar yağıyor yağıyor,
Kem nazarın üstüne.
Beni çiçek yapsınlar
Bir mezarın üstüne!

Kar yağıyor yağıyor,
Kaynıyor karda kanım.
Gel gel eyler Paristen
Françols Sagan'ım!..

Suzan Sözendən sonra stüdyomuzu dol-duran kalabalık bir genç kız grubunun ko-ro halinde söyledikleri bir türkû dinliyecek-iiniz. Millî Eğitim Bakanlığı Şehremini Kız Öğrenci Yurdu öğrencileri soğuktan morar-mış elleri ve çatlamış dudaklarıyla karşınız-da:

Kalenin burcu muyuz,
Dil bilmez Gürcü müyüz?

Felek evin yıkılsın,
Bu Yurd'un harcı mıyız?

Kaleden atladın mı,
Mendilin katladın mı?
Biz soğuktan buzlaştık,
Müdür der: Çatladın mı?

Kalenin burcu demir,
Buna dayanamaz ömtir,
Kutuplara döndü Yurt,
Ne odun var, ne kömür!

(Ve bağlantı:)

Donduk Allah donduk, yatamıyoruz!
Sihhat elden gitti tutamıyoruz!

Üşümüş kızlardan sonra Ankara Uni-versitesi gençlerinden yine üşümüş bir ekip, Kayseriye yapılacak önemli bir ziyareti iyi organize edemediği için, gücendikleri A.P. Gençlik Kolu Başkanı Orhan Sakarya'ya sesleniyor:

Alçaklara kar yağmış üşümedin mi?
Sen bu işin sonunu düşünmedin mi?
Ve... karşınızda A.P. Gençlik Kolları Baş-kanı Orhan Sakarya:

Yine yeşillendi D.P. dalları,
Acep ne olacak yârin halleri?
Kapalıymış Kayseri'nin yolları!

Belli değil kazancımız, kârımız,
Düşüş sandık, hepyek geldi zarımız!

Düşümüzü hayra yorduk olmadı,
Plân yaptık, ekip kurduk, olmadı,
Askerlere selâm durduk, olmadı!

Tez çatladı daldaki ham narımız,
Düşüş dedik, hepyek geldi zarımız!

Sevgili dinleyiciler, şimdi stüdyomuzun penceresinden başlarını uzatan kalabalık bir insan selinin feryadını dinliyeceksiniz. Du-raklarda vasıtasızlıktan titreye titreye kuy-ruk olan ve donarcasına yerlerinde kalıpla-şan bu üçüncü üşümüşler grubu, koro ha-linde bir kış türküsü okuyacak: (Türkû Be-lediye Başkanına adanmıştır).

Süpürgesi yoncadan
Beli gayet inceden
Biz seni sakınırdık
Yerdeki karıncadan.
Aman Kâmuraaaaan aman!..

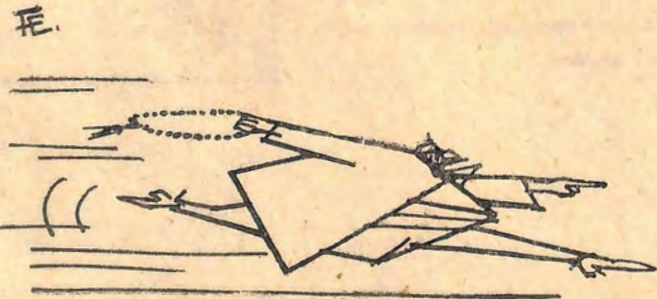
Vay bize, vaylar bize,
Yıl oldu aylar bize,
Susadık su isteriz,
Su vermez çaylar bize!
Aman Kâmuran aman!

Yolları çamur süsler,
Zincirsiz otobüsler!
Duraklar kuyruk kuyruk,
Varolsun minübüsler...
Aman Kâmuran aman!..

Şehre bu kılık olmaz,
Hava hep ılık olmaz.
Ya tedbir al, ya çekil,
Böyle başkanlık olmaz.
Aman Kâmuran aman!..

Arabaya taş koyduk,
Biz bu yola baş koyduk.
Fırınlarda ekmek yok,
Filleleri boş koyduk...
Aman Kâmuran aman!..

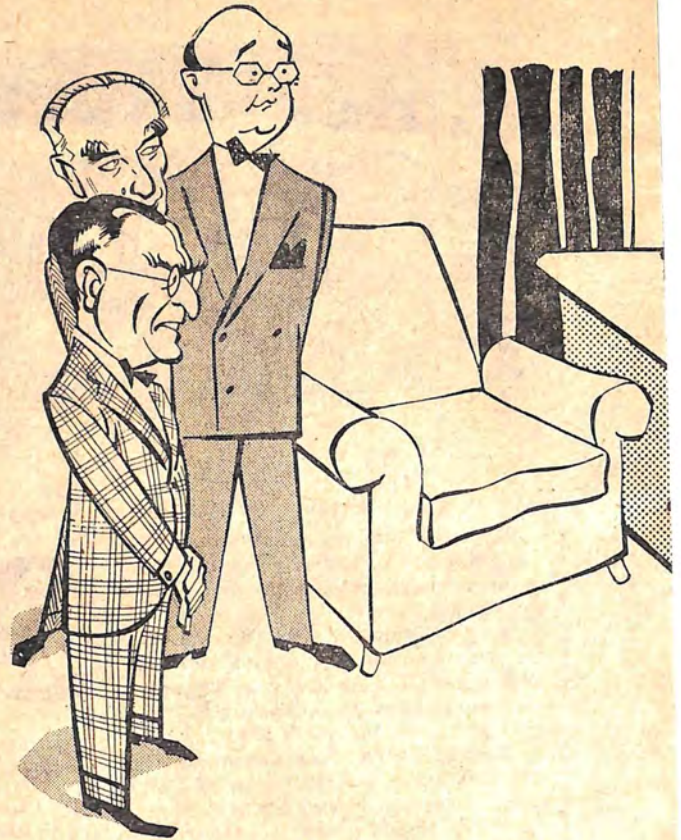
Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki programımızı burada kapıyoruz. Hepinize sıhhatli ömürler, ton ton kömür-ler dileriz. Hoşça kalımsın!..

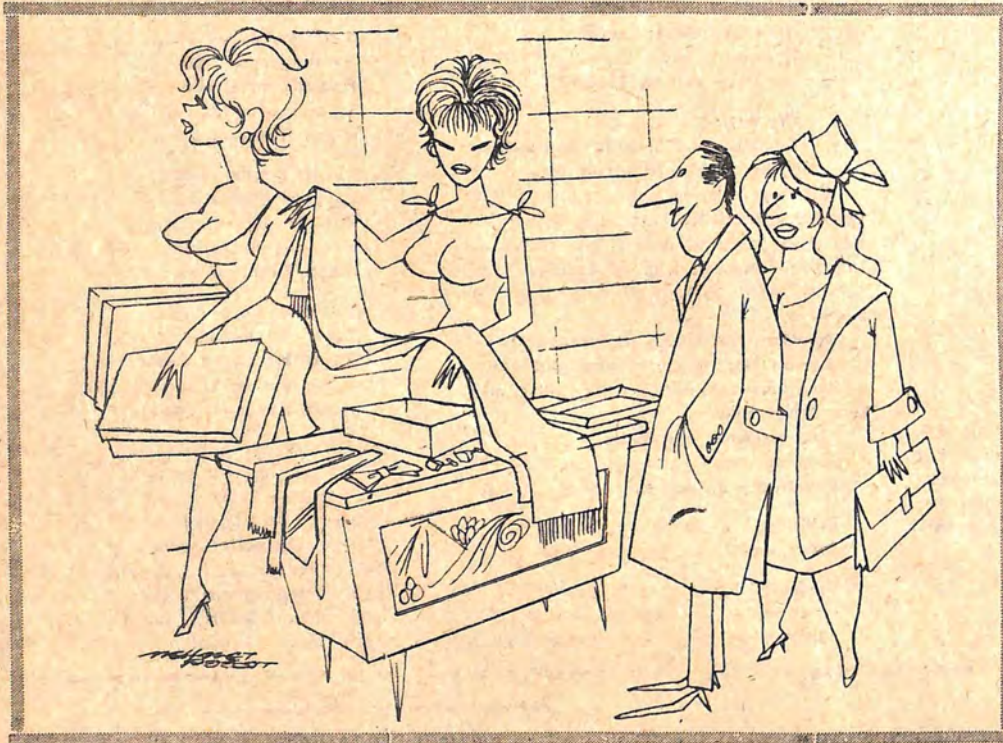
-- Bre kâfirler! Alenen oruç yemek ha!..

YAZISIZ

— Haydi b

— Dur karıcığın, acele etme.. Hangisini seçeceğimi şaşırdım!..

Son ihtimal

Üç Üniversiteli genç. Birinin avucunda bir gümüş lira, konuşuyorlar:

— Farayı atalım: yazı gelirse, sinemaya gideriz..
— Çok güzel... Resimli tarafı

gelirse, Ayten'i al, pavyona gideriz...

— Eğer para dikine durursa..
Eh, o zaman da derslerimizle gideriz!

Dünya Başka Ç

Gurbet sandım mı
Aşçıbaşı uzmanlığı
Kahpe dünya kah

Vızır vızır aya gld
Kauçuk yatakla de

Elde açık bono, 1
Yedi milyon tavşar
Beş erkeğe karşı

Dünkü «Beybaba»
Dürüstlüğü'n adı ki

Açma sakın Hızır
Kurşun uymaz tab
Benzin dökmüş san

Dünya başka çeşit
Yaralar içerden kan

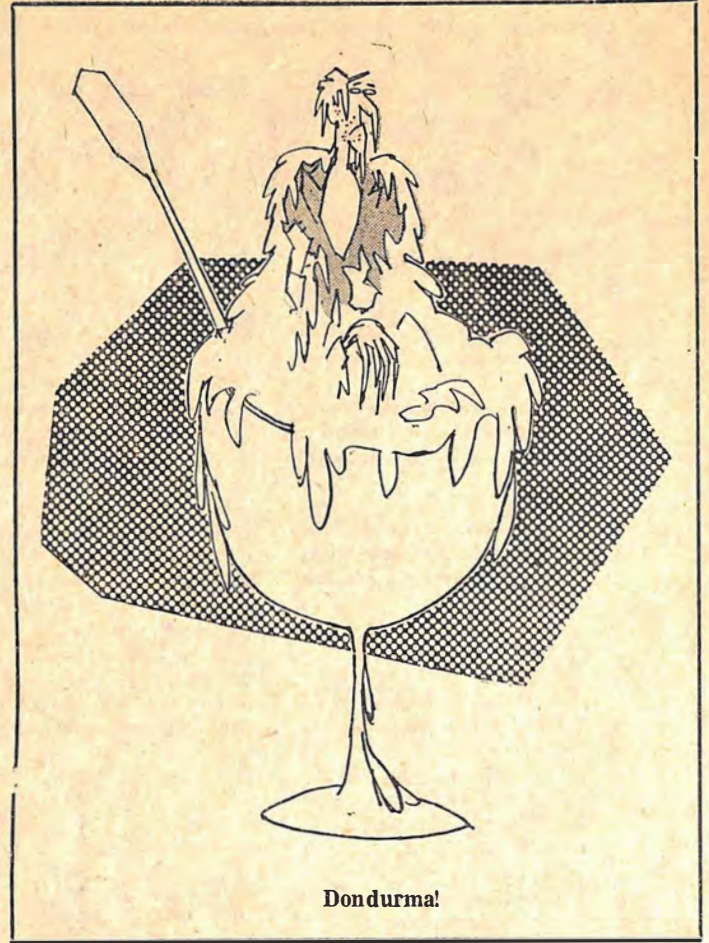
Rahvan ata binmez
Yalan bayramı var
Birbirine girer teşl

Seçim harmanında
Oklar hedef tutmaz

«Hasan dayı, Hasan dayı

üzle muamele edilmesini istiyor.» (Gazeteler)

Dondurma!

lar, güle güle!..

Şit Vanıyor Şimdi

er bizim vatanmı.
atanmı.
erden utanmı.

füzeler.
u müzeler.

da cıncık var.
yüzbin boncuk var.
bin kancık var.

r «Babalık» oldu!
ıhk oldu.

se kapma!
canın sapına.
nna, sapına.

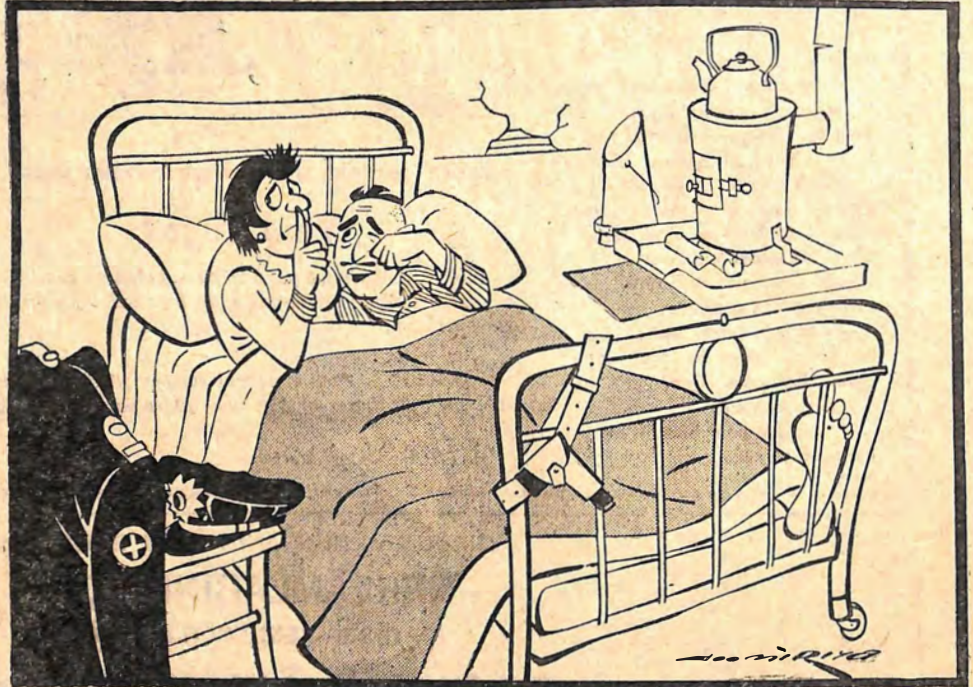
anıyor şimdi.
or şimdi.

er zaman Çerkez,
ört yılda bir kez.
it, merkez.

lar savrulur.
yaylar savrulur.

Meftun DELİÇAY

— Kalk kalk.. Dışarda bir ses var.. Galiba hırsız girdi!..
— Rahat ver be!.. Ben bu gece nöbetçi değilim!..

Keşifler, İcatlar

★ Aptallar keşfedildikten sonra kendilerini zeki sanan insanlar icat edildi!

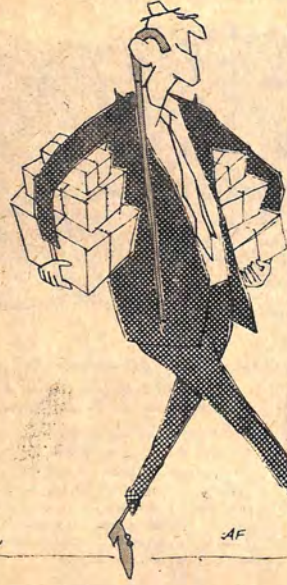
★ Arkadaşlık keşfedildikten sonra borç icat edildi!

★ Renk lekeleri keşfedildikten sonra modern resim icat edildi!

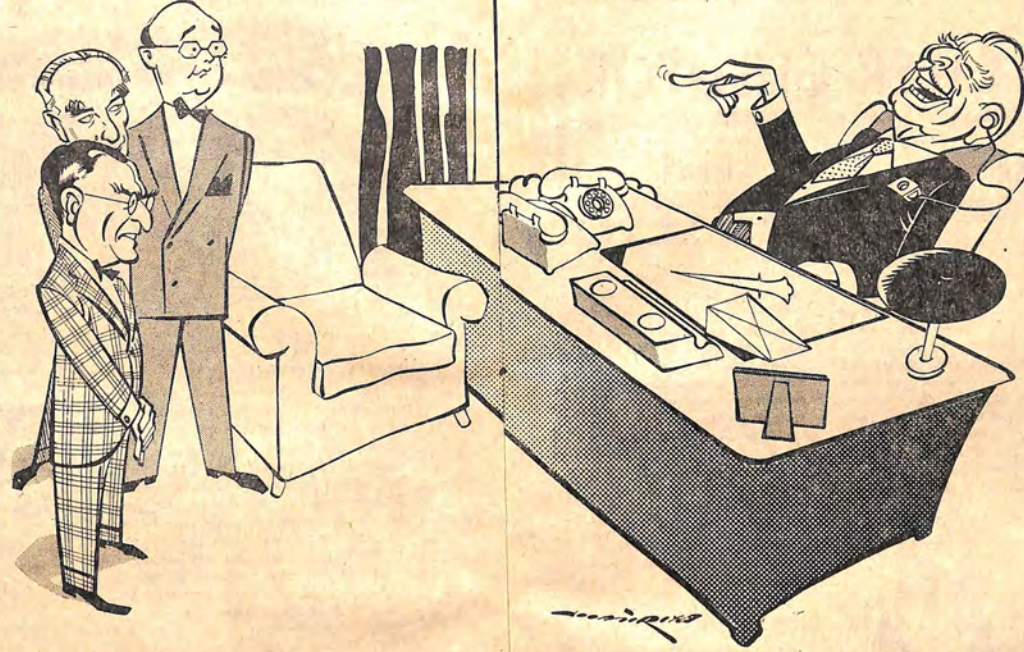
★ Hürriyet keşfedildikten sonra diktatörlük icat edildi!

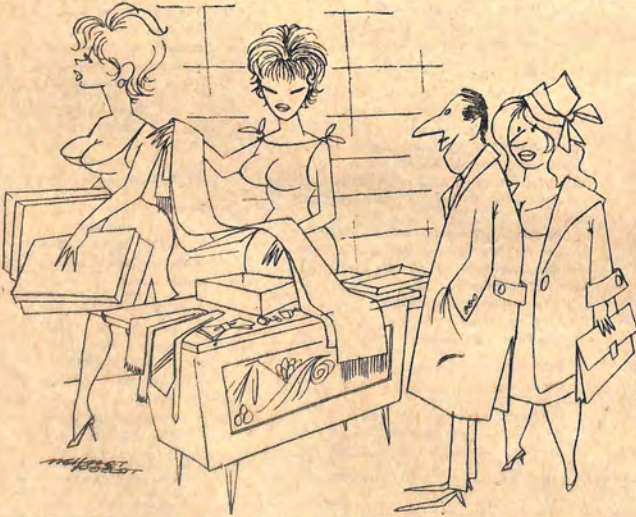
..... Kim sürececek bu tarlayı?»

YAZISIZ

— Haydi b'lar, güle güle!..

— Dur karıcığın, acele etme.. Hangisini seçeceğimi şaşırdım!..

Dünya Başka Çeşit Vaniyor Şimdi

Gurbet sandım işer bizim vatanmış.
Aşçıbaşı uzmanlık atanmış.
Kahpe dünya kahlerden utanmış.

Vızır vızır aya gidi füzeler.
Kauçuk yatakla dolu müzeler.

Elde aşık bono, k'da cıvık var.
Yedi milyon tavşarı yüzbin boncuk var.
Beş erkeğe karşı bin kancuk var.

Dünkü «Beybaba» ır «Babalık» oldu!
Düriştüğün adı kâhık oldu.

Açma sakın Hızır işe kapına!
Kurşun uymaz tabeacının sapına.
Benzin dökmüş sanına, sapına.

Dünya başka çeşit vaniyor şimdi.
Yaralır içerden kafor şimdi.

Rahvan ata binmezler zaman Çerkez.
Yalan bayramı var dört yılda bir kez.
Birbirine girer teşkât, merkez.

Seçim harmanında çar savrulur.
Oklar hedef tutmaz, yaylar savrulur.

Meftun DELİÇAY

— Kalk, kalk..
— Rahat ver!

Son ihtimal

Üç Üniversiteli genç. Birinin
avucunda bir gümüş ilra, konu-
şuyorlar:

— Parayı atalım: yazı gelirse,
sinemaya gideriz...

— Çok güzel... Resimli tarafı

gellersen, Ayten'i alırsın, pavyona
gideriz...

— Eğer para dikkine durursa..

Eh, o zaman da derslerimizde
gideriz!

«Hasan dayı, Hasan dayı Kim sürececek bu tarlayı?»

MİLLETLER GÜLÜYOR

Cesaret madalyası

Hayli geçkin ve çirkindi. Masada yanına düşen göğsü madalyalı, orta yaşlı adamı yan gözle süzerek:

— Eğer dedi; ben sizin karınız olsaydım, göğsünüze madalya takıp dolaşmanıza kat'iyen razı olmazdım...

— Neden?

— Zira insanın hayattaki bir anlık başarısı ile öğünmesi kadar ayıplanacak bir şey olamaz bence...

O zaman madalyalı zat sordu:

— Siz evlisiniz değil mi?

— Evet!

— Her halde kocanızın alyans takmasına da müsaade etmiyor-sunuzdur madam!

Fareler ve insanlar

Küçük Jacques eczaneye girdi:

— Babam, dedi, farelere karşı kuvvetli bir ilaç istiyor.

Eczacı:

— Peki, diye cevap verdi; ilâcı eve mi göndereyim?

Küçük müşteri biraz düşündü ve bu hususu gidip babasına sormayı uygun gördü. Geri döndüğü zaman eczacıya şunları söyledi:

— Babam dedi ki: «Elbette ilâcı eve göndersinler; biz fareleri eczaneye götürecek değiliz ya!»

Tembel talebe

Gilbert fena bir talebe idi. Öğretmeni daima eve haberler gönderir, çocukları ile biraz fazla meşgul olmaları için anne ve babasını sıkıştırdı. Bu arada bir gün öğretmen Gilbert'e:

— Aferin Gilbert, dedi; bir haftadır vazifelerin yanlışsız! Nasıl oluyor bu böyle?

Gilbert açıkladı:

— Bir haftadır babam seyahatte de efendim...

Karısı için

Yazihanenin kapısında iki arkadaş karşılaştılar. Birinin gözleri kıpkırmızı, rengi soluk, eli ayağı titrek, bitkin bir hali vardı. Öbürü sordu:

— Ne oldu sana böyle? Hasta mısın?..

— Yok canım, sadece karımı memnun etmek istedim...

— Anlıyorum, evlenme yıldönümünüzü muhakkak!

— Hayır, ne münasebet; sadece ben dün akşam eski bazı arkadaşlara rastladım, beraberce çene çalalım, içelim derken saatin nasıl geçtiğini anlamamışım. Onlardan ayrıldığım zaman saat sabahın dördü idi; eve döndüm. Yatak odasında fazla gürültü yapmamak için elbiselerimi dışarda çıkardım ve elime alıp odaya girdim. Tam o sırada karımı uyanmaz mı... Beni böyle kolumda elbiseler yatak kıyafetiyle görünce doğruldu, saate baktı, sonra «kocacığım, dedi; niçin bu kadar erken kalktın?» Sen olsan ne yaparsın! «Şimdi döndüm» denir mi?.. Ben de «Bugün yazihanede çok işim var, onun için erkenden gideceğim, hadi sen uyu» dedim ve tekrar giyinip yola koyuldum. Bu ayazda sabahın dört buçuğundanberi parktayım...

— Ben dişçiyim, acı çığlıklara kulağım alışık.

Yeni Lugat

AĞAÇ : Asırlarca yerinde kımıldamadan durduğu halde günün birinde araba kullanan bir kadının yolu üstüne fırlayan nesne.

★

ESKİLER : Park etmedeki yegâne güçlüğü genç kıızı razı etmekten ibaret olduğu zamanları yaşamış olanlar.

★

HÂTIRA : Mazi konservesi.

Mucize!

Bir Afrikalı, Avrupa'ya yaptığı seyahatten dönüşünde orada gördüklerini vatandaşlarına anlatıyordu:

— Bu beyazlar müthiş adamlar, yapınadıkları şey yok. Bir keresinde beni büyük yemyeşil bir çayıra göttürdüler. Binlerce insan toplanmıştı. Derken ortaya onbir tane beyazlar giymiş adam çıktı; sonra onbir tane de siyahlar giymiş adam çıktı. En sonunda koltuğu altında yuvarlak bir şey tutan ufak tefek bir adam daha çıktı. Bu yuvarlağı ortaya koydu ve elindeki ufak düdüğü öttürür öttürmez ne oldu biliyor musunuz arkadaşlar?

— Ne oldu? dediler.

— Mucize, mucize... Birdenbire bardaktan boşanırcasına yağmur yağmağa başladı!

İmza!

Bir İskoçyalı postaneye gitti ve memura sordu:

— Yeğenime telgraf çekeceğim ve bu hafta onu görmeğe gideceğimi haber vereceğim; ne yapmam lâzım?

— Çok basit; dedi memur, şu formülleri doldurun.

— Pahalı mıdır acaba?

— Kelimesi 5 şilin eder...

— Peki imza?..

— İmza bir tek kelime sayılır!

Bu izahat üzerine İskoçyalı şu telgrafı çekti:

Selâmlar

İmza :

Bu çarşamba seni görmeğe gelecek olan amcan
Mac GREGOR

YURDUN ve DÜNYANIN DÖRT BUCAĞINDA

REKLÂMLARINIZ İÇİN

EN GENİŞ REKLÂMCILIK ÖRGÜTÜ

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük : Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No: 1 - İstanbul

Telefon : 22 43 84 — 22 43 85 Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

Şubeler : İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Diyarbakır, Erzurum, Eskişehir, Konya, Zonguldak.

Dış Muhabirler : A. B. D., Almanya (Federal), Almanya (Demokratik), Avusturya, Avustralya, Belçika, Bulgaristan, Çekoslovakya, Danimarka, Fransa, Hollanda, İngiltere, İspanya, İsrail, İsveç, İsviçre, İtalya, Japonya, Lübnan, Macaristan, Norveç, Pâkistan, Polonya, Portekiz, Romanya, Yugoslavya, Yunanistan.

Basın — 586 - 31

MİNİKO:

Yıldırım Tel

İsmi yazsam belki gücendir, orta şekerli şair bir dostum vardı Ankara'da...

Şair gönüllerin güzel kadın karşısında ne ölçüde duygulandığı mâlûm!.. O da öyleydi... Güzel bir kadın görmiyegör-sün, hemen yelkenleri suya indirir, suları çağıl çağıl aruz dalgalarıyla coştururdu...

Rahmetli Orhan Veli'nin, Cahit Sıtkı'nın akşam karargâhı olan -posta caddesindeki- Acem Mehmed'in meyhanesinde her akşam kafayı çeker, daha sonra da onun dallandırma - ballandıra anlattığı çapkınlık hikâyelerini kadehlerimize ve şirlerimize meze yapardık.

O sıralarda başkent'in önemli bir P.T.T. şubesinin telgraf gişesinde çalışkan, güzelce bir kadına âşık olmuştu. Kadın yalnız genç ve güzel değil, biraz da çapkın bir şeydi sanıyorum.

Şair dostum, sebepli sebep-siz postahane'ye gider, sevgili memuresine yaklaşır, uzaktaki tanıdıklarına gereksiz telgraf-lar çekerdii:

«— Bir P.T.T. liye âşık ol-dum, çok bedbahtım, acele gel!...»

Birkaç gün sonra telgrafı çek-tiği arkadaşına mektup yazar, durumu açıklar, arasına bu çe-şit teller ahrsa hayret etme-mesini bildirirdi.

Çok zaman ben de beraber sürüklenirdim onunla... Telgraf-çı hanım dalgayı çakmıştı. Ba-zan gözlerini süzerek, bazan du-

daklarını büzerek çapkın gülümseyişlerle telgraf makbuzu-nu dolduruyor, fakat bütün il-gisi bundan öteye geçmiyordu.

Bakışlarıyla avans verip son-radın zırnık vermiyen kadınlara öyle kızarım ki!.. Gözlerinin parıltısına, seslerinin kıvraklığına, nazına - cilvesine bakarsınız, biraz sonra size râm olacak sa-nırsınız...

Şair dostumun takıldığı P.T.T. T. güzeli de öyle yaptı hep. Çocuğu deli-divane etti!..

Nihayet gözleri kararır şairi-miz, kâğıda kaleme sarıldı, söy-le bir telgraf yazdı:

«Aşkımdan kahroluyorum. Stop. Bu akşam iki saatinizi be-nimle beraber geçirmek lütfun-da bulunur musunuz. Stop.»

Soluğu derhal postahane'de al-dı. Elindeki kâğıdı telgrafçı ha-nıma uzattı.

— Adres yok bu telgrafta!..

— Haklısınız... Dalgınlığımdan unuttum...

— Normal mi olacak, yoksa ELT mi?

— Mümkünse acele olsun, hat-ta yıldırım da olabilir!..

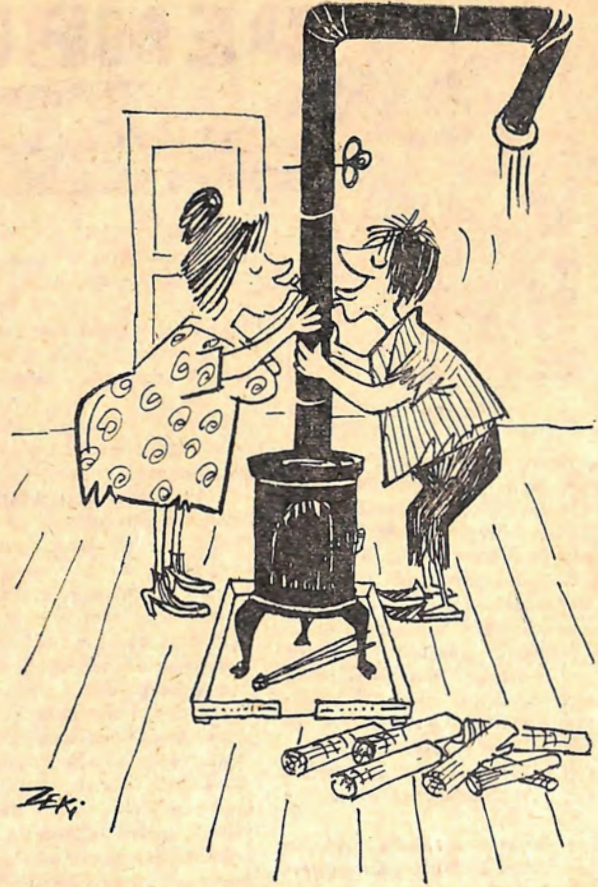
Ve... alışkanlıkla elini para çantasına götürdü:

— Ücreti ne kadar tutuyor a-caba?..

P.T.T. güzeli hiç istifini boz-madan herşeye peki diyen tatlı bir gülümseyişle cevap verdi:

— İkiyüz lira!..

Çetin ÇALIKUŞU

— Şükür kavuşturana!..

MİNİK HİKÂYE:

Bir sene evvel!..

KİBAR ve terbiyeli bir genç-ti. Bir iş için Ankara'ya gi-diordu.

Bulunduğu kompartımanda, tam karşısında asık suratlı, yaş-lıca bir adam oturuyordu.

Tren hareket ettikten biraz sonra, genç, yanına koyduğu gazetelerden birini alıp kom-partıman komşusuna uzattı:

— Gazete okur musunuz?

Adam, kaşlarını kaldırdı:

— Hayır, teşekkür ederim...

Bir sene evvel bir gazete oku-muştum, bir daha elime alma-dım...

Bir kaç dakika sonra kibar genç sigara paketini çıkardı:

— Bir sigara içmez misiniz?

Yaşlıca adam suratını ekşit-ti:

— Hayır, teşekkür ederim...

Bir sene evvel bir sigara içmiş-tim, ondan sonra tamam... Bir daha dudagımı deydirmedim!

Tren yoluna devam ediyor-du. Kompartımanda çıt yoktu.

Genç, çantasından çıkardığı bir çukulata kutusunu açtı, kompartıman komşusuna tut-tu:

— Bir çukulata...

Adam, sözlü kesti:

— İstemem, teşekkür ede-rim, bir sene önce bir tane yemiştim, bir daha da ağzıma koymadım!

Aradan yarım saat geçmişti. Sıkıntıdan patlıyacak hale ge-len genç, cebinden iskambil kâ-ğıtlarını çıkardı:

— Beyefendi, bezik oynar mı-sınız?..

Adam, başını salladı:

— Oynamam evlâdım, geçen sene bir defa oynamıştım, on-dan sonra tövbe!..

Ve ilk defa olarak gence ba-karak gülümsedi:

— Sen çok sevimli ve kibar bir delikanlıya benziyorsun. Sa-na Ankara'daki ev adresimi ve-reyim, bize bir gün buyur... Se-ni kızım ile tanıştırayım!

Genç, gayet nazik bir tavırla hemen karşılık verdi:

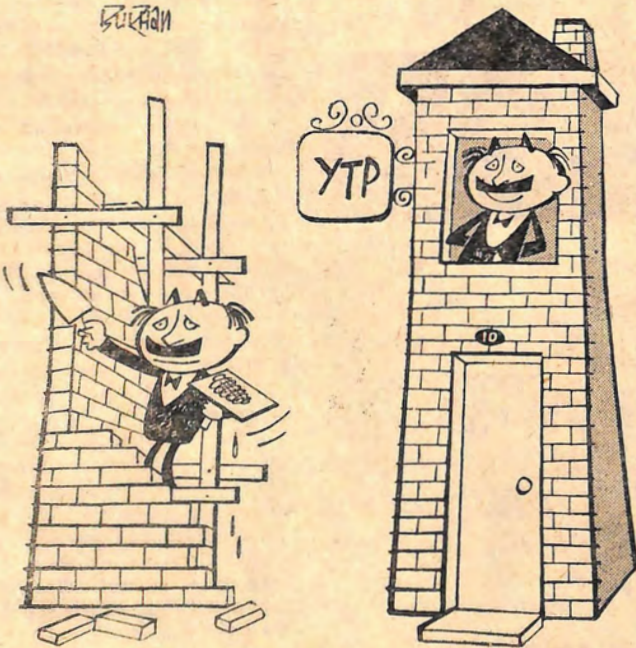
— Teşekkür ederim beyefen-di, Bir sene önce bir kızla ta-nışmıştım, bir daha tövbe!..

Tuhaf şey!

Bir tiyatrocü, okuduğu gaze-teden başını kaldırıp arkadaşına:

— Şu gazeteler tuhaf doğru-su, dedi! Dalma ölenlerin ya-şını veriyorlar da doğanların ya-şını yazmıyorlar!..

Gökay «Sosyal mesken» yapımına particilik karıştırmış.. (Gazeteler)

İmar veİskân!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 59 —

Kanarya:

— Ayol, yangın kulesine çıktık, diyordu. Bari bir dürbün getireydik te, beylerden kimler var, kimler yok, kuşbakışı seyredeydik...

Neşemi kaçırmamak için yarım ağız kahkaha atıyor, benden ziyade canı sıkıldığını belli ediyordu.

İki saat oturduğumuz müddetçe, ne bir taksim, ne bir gazel, ne bir şarkı kulağıma erişti. Ne yüzüne bakılır bir bey görebildik, ne de kendimizi gösterebildik... Gürültüden kafamız şişmiş, kulaklarımız çınlıyor, şakaklarımız atıyordu.

Kanarya:

— Harap olup bittim, artık tahammülüm kalmadı. Kına gecesi, lohusa hamamı, yahudi havrası, bunun yanında bin kat hayırlıdır. Aman bir evimize düşsek te kendimi minderin üstüne atsam!.. diyor.

Sular kararırken Büyükdereye indik; bir arabaya binip kapının önüne kadar çekirdik.

Topaç, odasının köşe penceresinde, karşısına enişteyi almış, şakır şukur tavlada; şüphesiz bizi beklemeye.

Benden evvel, arabadan Kanarya atladı. Sanki hasta ve dermansız imişim de ayağımı atmağa takatım yokmuş gibi, elimden tutarak indirdi; koltuğuma girdi.

Mütemadiyen kolumu sıkıp talimat veriyordu:

— Yüzünü ekşitip ah of et!.. O muzuma yaslanıp elini yüreğinin üstüne koy!.. Sallan, topalla, sendele!.. Zira doktora gittik diyeceğiz, hasta tavrı takınalım...

Kendimizi evden içeri attık; he-men odama çıktık. Ayşe hanım, minderin üzerine yayıldı; ben, sandalyanın üstüne çöktüm.

Beş dakika soluk almadan, kapının dışarısında, gene kedi tırmalayışına benzer bir pıtırda, gene enişte.

Aralıktan burnu ile sakalını uzatmış:

— Hemşiranım, diyor, Molla beyimiz gülümün namizaçlığına aşırı derecede esefnak ve elemnak oluyor. Zambako paşa, ne ilaç verdi, ne tavsiye etti diye serian haber bekliyor... Bu gece bizzat istifsaır hatıra gelmek arzu ediyor.

Gene müthiş bir haykırış haykırdım:

14

— Allah tez günde, tez saatte benim canımı alsın da Molla bey de kurtulsun, sen de kurtul!..

28 Temmuz

Kanarya: (Yavuz hırsız ev sahibini bastırır, yavuzluk sağ olsun!) diyerek kahkahalarla karşıma oturdu.

Bu sabah, enişteyi adamakıllı haşlamış, ağzına geleni söylemiş, bir âlâ donatmış.

— Ayol, demiş, biz şaşırdık, aklımız terellelli olduysa mazuruz. Çünkü ben, hafakanlı, dertli kadını; tazeyi dersin, benden beter; sinirden dünyaları gözü görmüyor, kendini erim erim eritiyor. Dün, günlerden cuma imiş de niçin söylemedin a Allahın kulu?.. Doktorlara gideceğiz diye bu cıyama bahurda, bizi İstanbullara kadar taşıttın; Beyoğlunun raya mahallelerinde, zulümat sokaklarında, dört döndürdün. Maksadın lâtife idiye bu biçim lâtife olmaz... Hastalıklı, yarım insanlar olduğumuza pekâlâ agâhsın... Bu zavallılar, (hımhımla burunsuz, birbirinden uğursuz) a döndüler diye acıyacağına zevklenmek mi lazım?.. Hasta hasta, ta Sarıyerden Beyoğluna kadar inip iki eli böğründe kalmak kolay mı?

Kanarya, kapıyı yapmış ya, ge-

ne Zambako paşaya ve Akşiyotiye gitmek bahanesiyle, erkenden harzılandık. Üçüncü vapurla İstanbulla indik.

Dün farkına varmışım' Kahverengi gene moda olmuş ta haberi-miz yok.

Şık giyenin her hanımın arkasınca, açık kahverengi çarşaf, ayağında, sarı iskarpin var. Benim neden olmasın, nerem eksik?..

(Dron) nun iki dükkân ötesindeki karanlık mağazadan, bej renginin koyusu bir çarşaflık kestirdim. (Au lion d'or) dan, kanarya sarısı, sivri burunlu, son moda bir iskarpin aldım. Pudra, allık, lāvata, diş tozu, (Atkenson) kolonyasını da unuttum. Ayşe hanıma da, bir şey almış olmak için yeşil taşlı üç tarak aldım.

Ayşe hanım tünele binmediği için, Yüksekaldırımından Galataya indik. Kamarada ağız birliği ettik.

Kanarya, eve gelir gelmez, sandığındaki eski reçeteleri arayacak, bir tane Zambako damgalısın bulacak. Enişteye: (İşte bugünkü reçetesi. Git, Molla beye göster; söyleyeceklerimin hepsini de bir bir naklet!) diye reçeteyi verdikten sonra diyecek ki:

— Zambako paşa vavrımı mu-

yene ederken ağlamalı oldu; kır sakallı adamın sesi titredi, gözleri sulandı.. Vah kızım vah, dedi, bu yaşta bu ne helecan, bu ne nabız? Ailece bir felâket mi geçirdiniz de bu hale geldin? Yoksa beyin, üstüne mi evlendi de bu şekli buldun? Vah elmasım vah, yüreğini dinlerken kulağımın zarı yerinden oynuyor; halecanın şiddetinden nabzını sayamıyorum...

Kızım, sen fevkalâde istirahat, feraha muhtaşsın. Gece pek erken yatacaksın; lâakal on saat uyuyaca-kınsın; yemekten sonra da arka üstü uzanıp, çöpü çöp üstüne koymı-yaca-kınsın... Biraz kendinde derman hissedince, ikindiye doğru behemehal evden sokağa fırlayaca-kınsın. En hoşlandığın seyirlerde gezereceksin, en sevdiğin yerlerde e-leneceksin.. Yaptın ne âlâ; yapmadın, bir daha kapımdan içeri girme, muayene minderime yatma... Benden ne medet um, ne de reçete iste...

Bugün Haçoçpolo pasajının yanındaki bodur kuyumcуда, şemsiye şeklinde, ortası pembe mine, kenarları pırlanta, bir çarşaf iğnesi kör-müş-tük; ağzımın suyu akmıştı. O kadar zarif, cici bir şeydi ki...

Kanarya:

— Beni dinle, diyor, şişkoyu bu akşam çağırta-lım. Yanına girip biraz otur. (Aman gene fenalaşıyo-rum, sinir nöbeti tutuyor!) diye-rek bir iki kere fırla; ilaç alacak-mış gibi yapıp bardağa melise ru-hu damlat, eline lokman ruhu şi-şesini al... Ben, lâfı punduna ge-tireyim, doktordan dönerken ku-yumcуда gözümüze ilişti diye bahis açayım... Eşek gibi Beyoğluna koş-sun, liraları sayıp iğneyi getirsin.

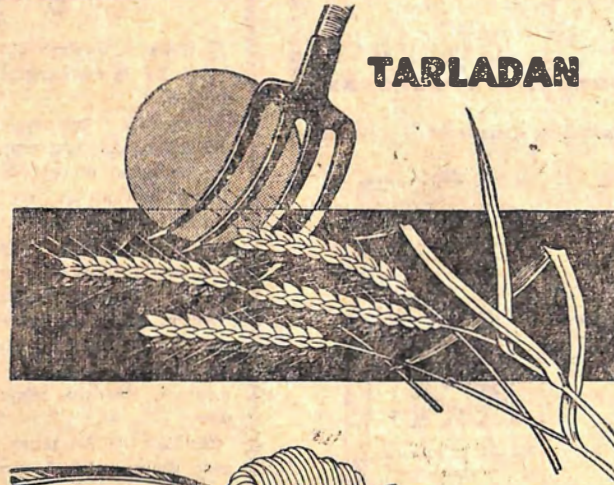
Enişte, soluya soluya, kapıdan kafasını uzattı.

— Bahçenin cihati erbaasını göz-den geçirdim; etraftaki evlerin hepsini kemali dikkatle kolladım; meydanda in cin olmadığa gibi, kur-bağlar, gece kuşları, ağustos böcek-leri bile yok!.. dedikten sonra:

— Hazırsınız ya, hazreti şimdi ge-tiriyorum! diyerek uçar gibi aşağı-yı boyladı.

Kanarya, başladı mı gene gayre-te gelmeğe:

— Büyük sözü dinle de biraz der-len toplan, kendine çekidüzen ver. Süslen diyorsam, inceden incesine demiyorum; yalapaş tuvalet kâfi. Şu şapşal entariyi arkandan atıp ipekli ligoltene giy, şal atkını omu-zuna örtüp saçlarını dök; biraz kral suyu, lāvanta sürün; ağzına sa-kız yahut sensen at...

PIVALE Adı.. Ağız Tadı..

AK - 30

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

— 72 —

Fakat Caroline o akşam saçlarını iyice yıkadı, ertesi sabah da makyajını büyük bir dikkatle yaptı. Kendi kendine de bütün bunları Derby kitapları için yaptığını söyleyip duruyordu. Otele tam onbir buçukta gitti. Asansördeyken asansörünün onun nereye gittiğini bilip bilmediğini düşünüyordu. Aktörün dairesinin kapısını çalarken kendi kendine, «John Cassaro da kim?» dedi. «Bir hiç.» Fakat buna rağmen heyecanlanmış korkmuştu.

Caroline kapıyı ona esrereğiz tavırlı, Çinli bir uçağın açacağını zannetmişti. Fakat kapıyı ona bizzat Cassaro açtı. Fotoğraflarının eşiydi. Belki biraz daha yaşlıca, daha zayıfı... Genç kız onun kırk yaşında olduğunu biliyordu.

John Cassaro, «Siz Caroline Benzer olacaksınız.» dedi.

— «Evet.»

— «Buyurun.»

Aktörün sırtında lâcivert bir rob-düşambr vardı; boynuna da beyaz bir fular takmıştı. Yani tam Caroline'in tahayyül ettiği kılıkta idi. Cassaro peşi sıra salona girerken, onun zannettiğinden daha da uzun boylu olduğunu farketti. Belki de a-
dının yüz hatları çok ince olduğu için onu kısa boylu zannetmişti. Halbuki hiç de değildi. Cassaro'nun, boyu bir seksene yakındı.

Salonda da bütün dairede olduğu gibi hava tertibatı vardı, bir köşede de büyük bir piyano duruyordu. Burası açık renk duvarlı, tüylü halılı koskocaman bir odavdı, pencerelerden içeriye güneş ışığı süzül-mekteydi. Uctaki kapıdan terasa çıkı-
lıyordu, terasın ötesinde ise New York'un gözü delen binaları yük-selmekteydi. Genç kız, «Her şeyi iyice hatırlamalıyım» diye düşündü. «Sonradan bütün bunları April ile Gregg'e anlattım.»

John Cassaro, «Kahve içer misiniz?» diye sordu.

— «Teşekkür ederim, evet.»

— «Ben biraz evvel kalktım da..»

Geniş kanapenin önündeki alçak masanın üstünde otelin gümüş kahve takımları duruyordu. Caroline nedense etrafta oda hizmetçisi veya uşakların dolaşacağını tahayyül etmişti. Fakat görünürde kimseler yoktu. «O yalnız.» diye düşündü. «Ne garip. Benimle burada yapayalnız.»

John Cassaro birdenbire, «Demek siz o rezil Fabian yayınevinde çalışıyorsunuz.» dedi. «Bunun dün farkına vardım. Sizin mişsesse «Maske Düştü» mecmuasını da çıkarıyor.»

Caroline, «Ben Derby kitapları kısmında çalışıyorum.» diye cevap verdi. «Maske Düştü de hakkınızda vazılan o iğrenç yazıyı okudum. Berbat bir şevdi bu. «Genç kız bunu sakın bir tavırla söylemişti. Aktör hafifçe tebessüm etti.

Sonra da, «Ben öyle şevlere aldır-mam.» dedi. «Fakat Fabian'ın bana yaptığından sonra şimdi de ben-

den yardım istemesi garibime git-ti.»

Caroline ona hak verirmiş gibi başını salladı. «Biliyorum. Bu size haksızlık gibi geliyor tabii. Fakat kitabın reklâmı, filminiz için de yapılmış bir reklâm sayılır. Mühim olan da bu.»

Aktör kahvesine dokunmadan bir sigara yaktı ve ayağa kalkarak odada bir aşağı, bir yukarı dolaş-mağa başladı. Sinirli gibi bir hali vardı. Maamafih Caroline bunun se-bebinin kitabın reklâmı olmadığını, farkındaydı. Kitap meselesi aktör için hiç de mühim değildi. Bu sinirliliğin sebebi, daha derin-lerdeydi, zira bu adamın şahsiyeti-nin bir parçası, bir cephesiydi. Genç kız nedense Cassaro'ya acıdı. Sesi çok aşındı, sanki bir aziz dostun sesiydi denebilir. Buna ra-ğmen bu ses filmlerdeki o dokunu-lamıyan, yaklaşılamıyan sesteki ayni zamanda. Telefon çaldı, John Cas-saro buna ihtiyatlı bir homurtuyla cevap verdi.

— «Evet..»

Caroline kahvesine krem koyarak karıştırdı, konuşulanları duymuyor-muş gibi bir tavır takınırğa çalış-
mıyordu. John Cassaro ise konu-şuyor, dinliyor ve uzun kordonlu te-lefon elinde odada tıpkı zincire ba-ğlı vahşi bir hayvan gibi, dolaşıp duruyordu. Genç kız o zamana ka-dar telefonda bu şekilde konuşan birini daha görmemişti. Sanki Cas-saro için sabırsız sabırsız hareket etmediği her an müthiş bir kavı-pı-tı. Nihayet aktörün konuşması bit-ti ve adam genç kızın karşısına di-kildi.

— «Siz muharrir misiniz?»

— «Hayır. Yazı İşleri Müdürleri-n-denim.»

— «Bu iş hoşunuza gidiyor mu?»

— «Evet.»

— «Çok genc duruyorsunuz.»

— «Yirmi üç yaşımdayım.»

Genç Kız

Yazar: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

Cassaro, «Yazı İşleri Müdürü ol-mak için bir hayli gençsiniz.» dedi. «Öyle değil mi?»

— «Evet.»

Yine kımlıdamadan genç kıızı süz-meğe devam etti ve o zaman Caro-line onun hakkında duyduğu büt-
tün hikâyelerin doğru olduğunu ga-rip bir iç güdüsü ile sezdı. Mil-
yonları güldüren, aynı anda onların kalbini garip bir şekilde sızlata-n sesinde, kenar mahallelerde geçi-r-diği çocukluğunun aksi sedası var-dı. Yüzünde ve vücudunda ise şim-diki mevkine erişmek için girişti-
ği çetin mücadelelerden kalan sert bir yorgunluk görülmüyordu. Aktör ona bakarken Caroline, «Beni da-ha iyi tanısaydık birlikte delice şey-
ler yapmamızı teklif ederdi.» diye düşündü. «O tiyette bir adam. Meselâ birlikte kaçıp bir kaç gün eğlenmemizi söylerdi. Bu benim gibi bir kız için garip, mânalı ve romantik bir şey olurdu. Onun için ise fazla bir mâna taşımazdı bi-le..» Onlar biraz evvel karşılaşmış-
tı iki yabancıldılar, fakat Cassaro'nun bakışları, «Biz birbirimizi ga-yet iyi tanıyoruz, öyle değil mi?» di-yordu. Caroline kendi kendine bu-nun da doğru olduğunu itiraf et-ti. Ömründe kendini bu kadar ba-sit, alelade ve muhafazakâr bulma-mıştı.

Cassaro genç kıza bakıp hafif-çe tebessüm ettikten sonra, yanına kanapeye oturdu. «Sigara?»

— «Teşekkür ederim.»

Aktör sigaraları yaktıktan sonra, çakmakla oynamağa, dalgın göz-
lerle aleve bakmağa başladı. Son-ra çakmağı masanın üstüne bırak-a-rak, «Pek âla.» dedi. «Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?» Gözleri ni hafifçe de açmıştı. Belli belirsiz derecede, fakat Caroline bunu fark-etti. Çantasını açtı.

Sonra Cassaro'ya bakmadan, «Reklâm hazır.» diye başladı. «Bu-nu ben yazdım. Nezaket gösterip reklâma iştirak ettiğinize göre, bir de sizi bu zahmete sokmak isteme-dim. Eğer beğenirseniz altını im-zalayın. İşte o kadar.»

Aktör kâğıdı genç kızdan alarak

çabucak okudu. Yine yüzünde o yorgun ifade belirmiş, iyice de cid-dileşmişti. «Bunu siz mi yazdınız?»

— «Evet.»

— «Dolma kaleminiz var mı?»

Genç kız kaleminin kapağını aç-mıştı bile, bunu Cassaro'ya uzattı. Aktör kahve fincanlarını bir ke-nara iterek kâğıdı masaya koydu, sigarasını dudaklarının arasına sı-kıştırmıştı. Bir kelimeyi karalayıp, yerine bir başkasını yazdı. Sonra da alta imzasını attı.

Caroline, «Teşekkür ederim.» de-di. Hafifçe eğilerek adamın omu-zunun üzerinden yazının neresini karaladığını bakmıştı. Aktör sade-ce bir sıfatı değiştirmişti. Ufak bir şeydi bu, fakat seçtiği kelimeyle yazı daha iyi hal almıştı. Gülmüsyer-
rek, «Tashihe de teşekkür ederim.» diye ilâve etti.

Cassaro başını çevirerek ona bak-tı, dudaklarının arasında bir iki santim vardı artık. O anda gen; kız gavet mantıksızca bir hisse kapıldı. «Beni öpecek.» Bu tıpkı filmlerde-ki o bayağı, alışılmış sahnelere ben-ziyordu. Fakat genç kızın kalbi garip bir şekilde çarpmağa başla-mıştı ve Cassaro kendini öptüğü takdirde bunun hiç de bayağı, hiç de alışılmış bir şey olmayacağını anladı. Hemen geri çekildi.

Cassaro kımlıdamadı bile, hâlâ Caroline'e bakıyordu. Sonra, «Bin doları yetimhaneye gönderim lüt-ten.» dedi.

— «Olur..» Büroya dönünce mu-hasebeciye çeki oraya göndermesi-ni söyledim.

Cassaro saatine baktı. «Benim de prova için çıkmam lazım. Siz burada bir içki için, ben de giyi-neyim, sonra sizi büronuza bıra-kırım. Olur mu?»

— «Peki... Teşekkür ederim.»

— «Benim için de içki hazırla-yın.» Ayağa kalkarak yatak odasına doğru gitti. «Ben şimdi geliyo-rum.»

Köşede içinde akla gelen gelme-yen her türlü içki bulunan bir bar vardı. Caroline bir bardağa kendi si için viski ile su koydu. Sonra mütereddit bir tavırla durdu. Cas-saro ona hangi içkiden istediğini sormamıştı. Nihayet bütün cesare-tini tophyarak yatak odasının ka-palı kapısına doğru seslendi. «Siz de viski mi istersiniz?»

— «Evet.»

Caroline bir bardağa da onun için içki koyduktan sonra, elinde ken-di kadehi terasın kapısına gitti. Hava iyice sıcaklaşmağa başlamıştı. Fakat burası serin, lüks ve zevk-liydi.

Aktör provaya gidecekti, bir sü-rü arkadaş, milyonlarca hayranı vardı buna rağmen ona kalmasını, birlikte içki içmelerini söylemişti. Halbuki aslında reklâm işi için Ca-roline'in ona minnet duyması lâ-zım geliyordu. Bu reklâm için para da almıyordu, zira genç kıza bin doların yetimhaneye gönderilme-sini söylemişti. Zaten onun için bin doların bir kıymeti de yoktu. Se-nede, sadece senede iki milyon dolar kazanıyordu Cassaro.

Aktör hiç ses çıkarmadan genç kızın arkasında belirdi. Sırtında a-
çık renk keten bir elbise vardı. «Terasa çıkmak ister misiniz?»

— «Ay.. Evet... İyi olur.»

(Devam ıvar)

KLOROFILLİ Mental TABLET'LERİ

Soğan, sarımsak ve tütün kokuları ile ağız ve vücudtan inlişar eden nahoş kokuları izale eder. Ağızda eritilen tabletlar lâtif bir rayiha bırakır.

KOMİŞER OSMAN

KUÇEROYA
KARŞI

18

OSMAN KÖYLÜLERİN MEYDAN-
DA TOPLANMALARINI İSTER...

TOPLARIM TOPLARIM! AMA OSMANO,
NE OLUR SUN O İSE DOKANMA!..

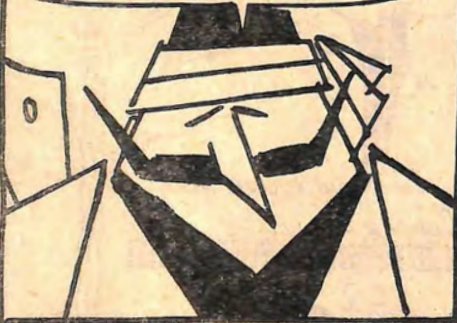

KÖYLÜLER MEY-
DANI DOLDUR-
DUKTAN SONRA,
OSMAN KONUŞ-
MAGA BAŞLAR...

ŞU DAKİKADAN İTİBAREN KÖYÜN İDARESİNİ ELİME
ALMIŞ BULUNUYORUM. BUNDAN BÖYLE KÖYDEN ÇIKMAK
VE KÖYE GİRMEK BENİM
İZNİMİLE OLACAKTIR.

EMİRLERİME KARŞI KOYMAK
İSTEYEN VARSA MEYDANA ÇIKSIN!

BİR AN ORTALIĞI
SARAN SESSİZLİ-
Ğİ TATLI BİRKA-
DIN SESİ BOZAR

ECELINE SUSAMIŞSIN
SEN...

BURALARIN YABANCISISIN ANLA-
ŞILAN. YOKSA ÇAPÜLCÜLÜK
İÇİN KUÇERONUN KÖYÜNÜ
SELMELDİN..

KUÇERONUN KÖYÜ OLDUĞU İÇİN SEÇTİM
BURAYI. AMA MAKSADIM ÇAPÜLCÜLÜK
DEĞİL KÖYÜ REFAHA ULAŞTIR-
MAKTIR...

HANIMDAN
BAŞKA KONUŞMAK
İSTEYEN VAR MI?

YAZIK OLACAK BABAYİĞİT BİR
ADAMA BENZİYOR. KUÇERO SAĞ
KOMAZ ARTIK BUNU...

VAR. BEN KO-
NUŞALACIM AMA
YUMRUĞUMLA.

DEVAMI VAR

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

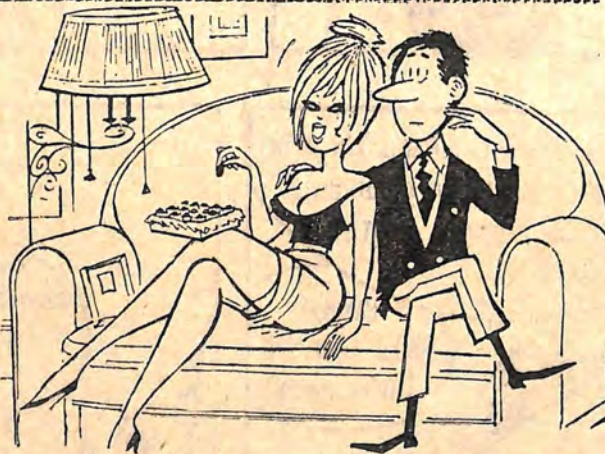
-DEMEK BÜTÜN GÜN BU ODADA ÇALIŞIYORSUN HA? TEVEKKELİ DEĞİL GECELERİ HİÇ ÇALIŞACAK HALİN KALMIYOR!

-BU SESLER Mİ?... BİRŞEY DEĞİL, KOCAM KURT KÜPEĞİYLE AVDAN GELİYOR!

-ALIN, ALIN... BİZİM KÖYÜN YUMURTALARI ÇOK GÜZELDİR!
-EVEET, PİLİÇLERİNİZ DE OYLE!

-BİLİRİM, SEN SÜRPRİZ YAPMASINI SEVERSİN: MU-HAKKAK BU ÇOKULATALARDAN BİRİNİN İÇİNE Nİ-ŞAN YUZÜĞÜ KOYMUŞSUNDUR...

1963 YILININ BİRİNCİ ÇEKİLİŞİNDE

10 Apartman Dairesi

1 Adet 100.000 Lira

1 Adet 50.000 Lira

Ayrıca

2420 Talihliye

450.000 Liralık

çeşitli para

ikramiyeleri

Bu çekilişe girebilmek için
Birikmiş paralarınızı en geç

12 ŞUBAT

akşamına kadar Bankamıza
yatırmalısınız.

**YAPI
ve
KREDİ
BANKASI**

Akbaba

-000H, NE RAHAT YASTIK !

-SENSİZ SABAHA KADAR GÖZÜ-
ME UYKU GİRMEDİ KARICIĞIM !

-BÜTÜN BU NAĞMELERİ SENİN İÇİN TOPLADIM SEVGİLİM !

YAZISIZ

-NASIL, AŞKIMA İNANMIYOR MUSUNUZ ?
YEPYENİ PANTOLONUMLA ŞU OTLARIN ÜS-
TÜNE NEDEN DİZ ÇÖKÜYORUM ÖYLEYSE ?